Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		*Ἐξωτερικοῦ*	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος .	» 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος .	» 4,50

Αἱ συνδρομαὶ δέχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑφεσίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ον | *Ἐν Ἀθήναις, 24 Αὐγούστου 1919* | *Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 39*

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. (Συνέχεια)

— Ξέρεις καμμιὰ καντρίλλια; ρώτησα ἀνήσυχος τὸν Ματτία, ἰταλικὰ καὶ στιγά.

— Ναί.

Καὶ μοῦπαιξε στὸ βιολί του τὶς πρῶτες νότες κάποιας καντρίλλιας. Ἦταν κοινὴ καὶ τὴν ἤξερα κι' ἐγώ. Σωθήκαμε!

Τράβηξαν ἕνα κάρρο ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο, τὸ ἀνοποδοζύγισαν καὶ μᾶς ἀνέβασαν ἀπάνω. Ἦταν ἡ ἑ ξ έ δ ρ α μας.

Ἂν καὶ πρώτη φορὰ παίζαμε μαζί, ὁ Ματτίας κι' ἐγώ, δὲν τὰ καταφέραμε πολὺ ἄσχημα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ταὐτὰ ποὺ μᾶς ἄκουγαν, οὔτε λεπτὰ ἦταν, — εὐτυχῶς! — οὔτε δύσκολα.

— Ξέρει κανένας ἀπὸ σᾶς νὰ παίζῃ κορνέτο; μᾶς ρώτησε τὸ κόκκινο παιδί.

— Ξέρω ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ Ματτίας, μὰ δὲν ἔχω.

— Θὰ σοῦ φέρω ἐγὼ ἕνα· γιατὶ καλὸ καὶ τὸ βιολί, μὰ δὲν ἀκούγεται τόσο.

— Καλὲ σύ, καὶ κορνέτο ξέρεις; ρώτησα ἰταλικὰ τὸν Ματτία.

— Καὶ τρομπόνι, καὶ φλάουτο, καὶ ὁ,τι ὄργανο θέλῃς.

Πολύτιμος, ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ Ματτίας.

Σὲ λίγο ἦρθε καὶ τὸ κορνέτο κι' ἀρχίσαμε πάλι νὰ παίζουμε καντρίλλιες, πόλκες, βάλσια, ἀλλὰ προπάντων καντρίλλιες.

Παίξαμε ἔτσι ὡς τὸ βράδυ, χωρὶς νὰ μᾶς ἀφίσουν οἱ χορευτὲς νὰνασάνουμε στιγμή. Γιὰ μένα δὲν ἦταν καὶ τόσο βαρύ· ἦταν ὅμως πολὺ γιὰ τὸν καϊμένο τὸ Ματτία, πρῶτο γιατὶ αὐτὸς ἔπαιζε μὲ τὸ στόμα κι' ἔπειτα γιατ' ἦταν ἀδυνατισμένος ἀπὸ τὶς στερήσεις κι' ἀπὸ τὸ ταξείδι. Τὸν ἔβλεπα κάθε τόσο νὰ χλωμιάζῃ, λὲς καὶ θἄπεφτε ἄρρωστος· κρατιοῦνταν ὅμως κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ φυσᾷ τὸ κορνέτο του. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν εἶδα μόνον ἐγὼ τὴ χλωμάδα του. Τὴν παρατήρησε κι' ἡ νύφη.

— Φθάνει, εἶπε· ὁ μικρὸς δὲν βαστᾷ πιά. Καὶ τώρα τὰ χέρια σας στὴν τσέπη, γιὰ τοὺς μουστικούς μας.

— Ἂν ἐπιτρέπετε, εἶπα πηδῶντας ἀπ' τὸ κάρρο, ὁ ταμίας τοῦ θιάσου μας θὰ βγάλῃ δίσκο.

Κι' ἔρριξα τὸ καπέλλο μου τοῦ Κάπη, ποὺ τὸ πῆρε στὸ στόμα του.

Χειροκρότησαν πολὺ τὸν σκύλο ποὺ ἤξερε νὰ χαιρετᾷ μὲ τόση χάρη ὅσους τοῦ ἔρριχναν. Μὰ τὸ σπουδαιότερο γιὰ μᾶς ἦταν ὅτι τοῦ ἔρριχναν πολλά. Καθὼς τὸν ἀκολουθοῦσα, ἔβλεπα τἀσημένια νομίσματα νὰ πέφτουν στὸ καπέλλο βροχή. Ἡ νύφη ἔρριξε τελευταία ἕνα ὁλάκαιρο πεντόφραγκο.

Τύχη ποὺ τὴν εἴχαμε! Καὶ δὲν ἦταν μόνο ἡ μικρὴ περιουσία ποὺ μαζέψαμε. Μᾶς προσκάλεσαν ἀκόμα νὰ φᾶμε στὴν κουζίνα καὶ μᾶς ἔβαλαν νὰ κοιμηθοῦμε στὸν ἀχερῶνα. Τὸ πρωί, ὅταν ἀφίσαμε τὸ φιλόξενο ἐκεῖνο σπίτι, εἴχαμε στὸ πουγγί μας εἰκοσιοκτὼ φράγκα.

— Σὲ σένα τὰ χρωστᾶμε αὐτά, καλέ μου Ματτία, εἶπα στὸ σύντροφό μου· γιατὶ μονάχος μου δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σχηματίσω ὀρχήστρα.

Καὶ τότε θυμήθηκα ἕνα λόγο ποὺ μοῦ εἶχε πεῖ ὁ Πέτρος Ἀκκὲν τὸν καιρὸ ποὺ ἄρχισα νὰ κάνω μάθημα τῆς Λίζας, καὶ τὸν ξανᾶπα κι' ἐγὼ στὸ Ματτία:

«— Κάτι ἤξερα ἐγὼ ποὺ σκέφθηκα νὰ σὲ πάρω στὸ θιασό μου!»

Ἔτσι ἔβλεπα πὼς ἀνταμείβεται πάντα ὁποιος κάνῃ τὸ καλό.

Μὲ εἰκοσιοκτὼ φράγκα στὴν τσέπη ἤμαστε πλούσιοι κι' ἅμα φθάσαμε στὸ Κορμπέϊγ, μπόρεσα νὰγοράσω μερικὰ πράγματα ποὺ μοῦ φαίνουνταν ἀπαραίτητα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἕνα κορνέτο, ποὺ μοῦ τὸ ἄφισε γιὰ τρία φράγκα ἕνας παλαιοπώλης. Δὲν ἤτανε βέβκια οὔτε ὤμορφο οὔτε καινούργιο· μ' ἂν τὸ διωρθώναμε λιγάκι καὶ τὸ περιποιούμαστε, θἄκανε τὴ δουλειά του· Ὕστερ' ἀγόρασα κόκκινες κορδέλλες γιὰ τὶς κάλτσες μας καὶ τέλος ἕνα παλιὸ στρατιωτικὸ σάκκο γιὰ τὸ Ματτία, γιατὶ λιγώτερο κουραστικὸ εἶναι νἄχῃ κανεὶς πάντα στοὺς ὤμους του ἕνα σάκκο ἐλαφρό, παρὰ ἕνα βαρὺ κάθε τόσο. Θὰ μοιραζόμαστε ἔτσι ὅ,τι κουβαλούσαμε μαζί μας καὶ θἄμαστε πιὸ εὐκίνητοι κι' οἱ δύο.

Ὅταν φύγαμε ἀπὸ τὸ Κορμπέϊγ, ἤμαστε ἀλήθεια σὲ καλὴ κατάσταση. Μ' ὅλα τὰ ψώνια ποὺ κάναμε, εἴχαμε στὸ πουγγί μας τριάντα φράγκα, γιατὶ οἱ παραστάσεις μας ἐκεῖ πῆγαν λαμπρά. Τὸ «δραματολόγιό» μας εἶχε κανονισθῆ σὲ τρόπο ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ μένουμε στὸ κάθε μέρος πολλὲς ἡμέρες, χωρὶς νὰ ἐπαναλαμβάνουμε τὰ ἴδια. Καὶ τέλος συνεννοούμεθα τόσο καλά, ὁ Ματτίας κι' ἐγώ, ὥστε ἤμαστε ἀπὸ τώρα σὰν ἀδέλφια.

— Ξέρεις, μοῦ ἔλεγε κάποτε γελῶντας θιασάρχης ποὺ νὰ μὴ δέρνῃ, σὰν καὶ σένα, εἶναι σπάνιο πρᾶμμα!

— Εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένος;

— Εὐχαριστημένος λέει; Μὰ εἶναι ἡ πρώτη μου φορά, ἀφότου ἔφυγα ἀπὸ τὴ Λούκκα, ποὺ δὲν ποθῶ τὸ Νοσοκομεῖο!

Ἡ εὐημερία αὐτὴ μοῦδωσε τὸ θάρρος νὰ σκεφθῶ καὶ κάτι πιὸ τολμηρό.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ Κορμπέϊγ, πήραμε τὸ δρόμο τοῦ Μονταρζί, γιὰ νὰ πᾶμε στῆς μάννας-Μπαρμπερίνας.

Μ' αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψη εἶχα σκεφθῆ νὰ ἐξοφλήσω τὸ χρέος τῆς εὐγνωμοσύνης ποὺ εἶχα στὴν καλή μου παραμάννα. Τώρα ὅμως μοῦ φαίνουνταν πὼς δὲν θὰ τὸ ἐξωφλοῦσα ἀρκετά, ἂν πήγαινα νὰ τὴ φιλήσω μόνο, μὲ τὰ χέρι' ἀδειανά.

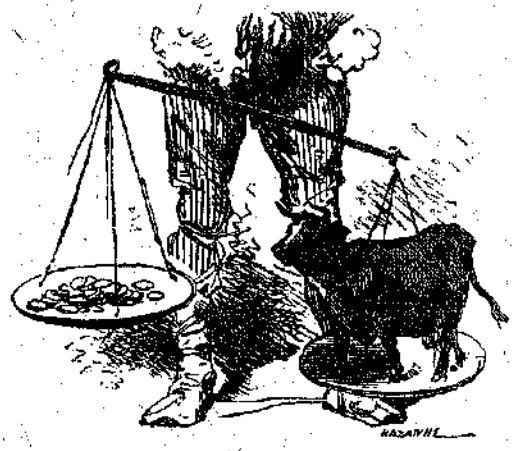

«Μιὰ ἀγελάδα τέτοια καὶ τέτοια...» (Σελ. 306, στ. α')

"Αν τῆς πήγαινα κάτι τι, ἕνα δῶρο;

Βέβαια, τώρα ποὺ ἤμουν πλούσιος, ἔπρεπε.

Μὰ τί δῶρο νὰ τῆς ἔκανα;

Δὲν ἄργησα νὰ τὸ βρῶ: Ἤταν ἕνα ποὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο θὰ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη, κι' ὄχι μόνο γιὰ τώρα, παρὰ γιὰ πάντα: Μιὰ ἀγελάδα, ποὺ νὰ μπῆ στὸν τόπο τῆς Κοκκίνως.

Ὤ,τί χαρὰ γιὰ τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα, ἂν μποροῦσα νὰ τῆς χαρίζα μιὰν ἀγελάδα γιὰ τὰ γηρατειά της· μὰ καὶ τί χαρὰ γιὰ μένα!..

Πρὶν νὰ φθάσουμε στὸ Σιαβανό, θἀγόραζα μιὰν ἀγελάδα. Ὁ Ματτίας, σέρνοντάς την ἀπὸ τὸ σχοινί, θὰ τὴν ἔμπαζε στὴν αὐλὴ τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας. Ὁ Μπαρμπερῆς, ἐννοεῖται, θὰ ἔλειπε. «Κυρὰ Μπαρμπερίνα, θἄλεγε ὁ Ματτίας, ὁρίστε, σᾶς ἔφερα μιὰν ἀγελάδα. — Ἀγελάδα; ὄχι, παιδί μου, κάτι λάθος κάνεις. (Καὶ θἀναστέναζε.) — Μὰ ναί, σᾶς λέω! δὲν εἶναι ἡ Κυρα Μπαρμπερίνα, ἀπὸ τὸ Σιαβανό; Λοιπὸν στῆς Κυρὰ-Μπαρμπερίνας μοῦ εἶπε τὸ Βασιλόπουλο (ὅπως στὰ παραμύθια) νὰ φέρω αὐτὴ τὴν ἀγελάδα ποὺ σοῦ χαρίζει.— Ποιὸ Βασιλόπουλο, καλέ μου;» — Τότε θὰ παρουσιαζόμουν ἐγώ, θἄπεφτα στὴν ἀγκαλιά της καί, ἀφοῦ φιλιόμαστε καλὰ-καλά, θὰ κάναμε σβίγγους καὶ τηγανίτες καὶ θὰ τὶς τρώγαμε οἱ τρεῖς μας, χωρὶς τὸν Μπαρμπερῆ τὸν κακό, ποὺ γύρισ' ἐκείνη τὴν Ἀποκρυὰ γιὰ νὰ μᾶς πάρη τὸ βούτυρο καὶ νὰ τὸ ρίξη στὴν κρομμυδόσουπά του!..

Τί ὡραῖο ὄνειρο! Μόνο, ποὺ γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ, ἔπρεπε νὰ μπορέσω νὰ γοράσω μιαν ἀγελάδα. Καὶ πόσο νὰ στοίχιζε μιὰ ἀγελάδα; Δὲν εἶχα ἰδέα. Ἀκριβὰ βέβαια, πολὺ ἀκριβά, μὰ ὡς πόσο;

Δὲν θἄπαιρνα καμμιὰ πολὺ μεγάλη, πολὺ παχειὰ ἀγελάδα. Πρῶτο, γιατὶ ὅσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ ἀγελάδα τόσο πιὸ ἀκριβὰ στοιχίζει. Ἔπειτα, γιατὶ ὅτο μεγαλύτερη εἶναι τόσο περισσότερη τροφὴ θέλει καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσα νὰ γίνη τὸ δῶρο μου αἰτία νὰ στενοχωρηθῆ ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα.

Τὸ κυριώτερο λοιπόν, γιὰ τὴν ὥρα, ἦταν νὰ μάθω τὴν τιμὴ τῶν ἀγελάδων ἤ, καλύτερα, μιᾶς ἀγελάδας ὅπως τὴν ἤθελα.

Εὐτυχῶς ποὺ αὐτὸ δὲν ἦταν δύσκολο. Τὴν ἡμέρα, στὸν ἐξοχικὸ δρόμο, τὸ βράδυ, στὰ χάνια, ἀπαντούσαμε συχνὰ βοσκούς, γελαδάρηδες ἤ ζωεμπόρους. Μποροῦσα λοιπὸν ἐξαίρετα νὰ ρωτήσω κανέν' ἀπ' αὐτούς.

Τὴν πρώτη φορὰ ὅμως ποὺ ρώτησα κάποιο γελαδάρη, ποὺ μοῦ φάνηκε καλὸς ἄνθρωπος, πόσο θὰ εἶχε μιὰ τέτοια καὶ τέτοια ἀγελάδα, αὐτὸς μὲ περιγέλασε κατάμουτρα. Κι' ἀφοῦ ξεκαρδίστηκε ἀπὸ τὰ γέλια, δίνοντας κάθε τόσο καὶ φοβερὲς γροθιὲς στὸ τραπέζι, ἐφώναξε τὸν ξενοδόχο.

— "Αν τὸ βρῆς, τοῦ εἶπε, τί μὲ ρωτᾶ ὁ μικρὸς αὐτὸς μουζικάντης; Πόσο κοστίζει μιὰ ἀγελάδα, ὄχι πολὺ μεγάλη, οὔτε πολὺ παχειά. Ἔ, μὴν τὴ θέλει νὰ εἶναι καὶ γυμνασμένη σαν τὸ σκύλο του;

Καὶ δός του πάλι γέλια.

Ἐγὼ ὅμως δὲν τὰ ἔχασα.

— Τὴ θέλω, εἶπα, νὰ κάνη καλὸ γάλα καὶ νὰ μὴν τρώη πολύ.

— Καὶ νὰ μὴ χορεύη στὸ σκοινί, σὰν τῆς παίζης τὴν ἄρπα;

Κι' ἐξακολούθησε τὶς ἀστειότητες. Ὕστερ' ὅμως, ἀφοῦ τελείωσε, φαίνεται, ὅσες μποροῦσε νὰ καταιδάση τὸ μυαλό του, εὐδόκησε νὰ μοῦ ἀποκριθῆ καὶ σοβαρά:

Εἶχε, μοῦ εἶπε, μιὰν ἀγελάδα, ποὺ θὰ μοῦ ἔκανε. Ἤμερη σὰν τὸ ἀρνάκι κι' ὄχι τόσο μεγάλη ... Ἔξινε γάλα πολύ, καὶ τί γάλα; σωστὴ κρέμα!... Καὶ δὲν ἔτρωγε σχεδὸν καθόλου. Ἂν εἶχα λοιπὸν νὰ τοῦ ἀραδιάσω δεκαπέντε πιστόλες στὸ τραπέζι, μὲ ἄλλους λόγους ἑκατὸν πενῆντα φράγκα, ἡ ἀγελάδα θἦταν δική μου.

Κι' ἔλεγε, ἔλεγε. Ὅσο δυσκολεύθηκα νὰ τὸν κάμω νὰ μιλήση στὴν ἀρχή, ἄλλο τόσο καὶ νὰ τὸν κάμω νὰ σωπάση ἅμα πῆρε φόρα.

Τελοσπάντων μπορέσαμε νὰ πᾶμε νὰ πλαγιάσουμε. Ἐγὼ ὅμως δὲν κοιμήθηκα ἀμέσως. Συλλογιζόμουν ὅσα μοῦ εἶχε μάθει ἡ συνομιλία μὲ τὸν γελαδάρη.

Ἑκατὸν πενῆντα φράγκα! Ἤμουν μακριὰ ἀκόμα γιὰ νἄχω τόσο μεγάλο κοσό. Ἤταν ὅμως ἀδύνατο νὰ τὸ ἀποκτήσω; Ὄχι βέβαια. Ἂν ἡ καλοτυχία τῶν πρώτων ἡμερῶν ἐξακολουθοῦσε, μποροῦσα στιγὰ-στιγὰ νὰ μαζέψω ἑκατὸν πενῆντα φράγκα. Μόνο ποὺ θὰ χρειάζουνταν καιρός.

Τότε μιὰ καινούργια ἰδέα βλάστησε στὸ νοῦ μου. Ἂν, ἀντὶ νὰ πᾶμε τώρ' ἀμέσως στὸ Σιαβανό, πηγαίναμε πρῶτα στὴ Βάρση, θὰ κερδίζαμε καιρὸ καί, φυσικά, στὸν καιρὸ αὐτὸν θὰ κερδίζαμε καὶ χρήματα.

Ναί, στὴ Βάρση πρῶτα θὰ πηγαίναμε καὶ δὲν θἄβλεπα τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα παρὰ στὸ γυρισμό. Κι' ὡς τότε σίγουρα θὰ εἶχα τὰ ἑκατὸν πενῆντα φράγκα ποὺ χρειάζουνταν, γιὰ νὰ παιχθῆ στὸ Σιαβανὸ ἡ φαντασμαγορία ἐκείνη ποὺ εἶχα σχεδιάσει: «Ἡ ἀγελάδα τοῦ Βασιλόπουλου».

Τὸ πρωὶ ἀνακοίνωσα τὴν ἰδέα μου στὸ Ματτία ποὺ δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση.

— Ἄς πᾶμε στὴ Βάρση, μοῦ εἶπε. Τἀνθρακωρυχεῖα μπορεῖ νὰ εἶναι περίεργο θέαμα κι' ἤθελα νἄβλεπα κανένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Ἡ μαύρη πόλη

Ὁ δρόμος εἶναι μακρὺς ἀπὸ τὸ Μονταρζὶ στὴ Βάρση, ποὺ βρίσκεται σὲ μιὰ κλαγιὰ τοῦ μεγάλου βουνοῦ τῆς Καβέννας γυρμένη κατὰ τὴ Μεσόγειο. Πεντακόσια ὡς ἑξακόσια χιλιόμετρα κατ' εὐθεῖαν· ἀπάνω ἀπὸ χίλια μὲ τὰ στριφογυρίσματα ποὺ ἤμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ κάνουμε. Γιατὶ ἔπρεπε νὰ γυρεύουμε στὸ δρόμο μας χῶρες καὶ χωριά, γιὰ νὰ δίνουμε καρποφόρες παραστάσεις.

Μᾶς χρειάσθηκαν λοιπὸν τρεῖς ὁλόκαιροι μῆνες γιὰ νὰ κάμουμε τὰ χίλια αὐτὰ χιλιόμετρα. Μὰ ἅταν φθάσαμε στὰ περίχωρα τῆς Βάρσης, εἶδα πὼς δὲν πῆγε ἄδικα ὅλος αὐτὸς ὁ καιρός· στὸ πέτσινο πουγγί μου εἶχα φυλαγμένα ἑκατὸν εἰκοσιοκτὼ φράγκα. Δὲν μοῦ ἔλειπαν παρὰ εἰκοσιδύο, γιὰ νἀγοράσω τὴν ἀγελάδα τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας.

Ὁ Ματτίας ἦταν ὅσο κι' ἐγὼ εὐχαριστημένος κι' ὄχι λιγώτερο περήφανος ποὺ ἐβοήθησε κι' αὐτὸς νὰ κερδίσουμε τόσα χρήματα. Καὶ βέβαια ποὺ ἡ βοήθειά του ἦταν σημαντική, γιατὶ χωρὶς αὐτὸν καὶ τὸ κορνέτο του δὲν θὰ μπορούσαμε ποτέ, ὁ Κάπης κι' ἐγώ, νὰ μαζέψουμε ἑκατὸν εἰκοσιοκτὼ φράγκα!

Ἀπὸ τὴ Βάρση ὡς τὸ Σιαβανό, θὰ μαζεύαμε χωρὶς ἄλλο καὶ τὰ εἰκοσιδύο ποὺ μᾶς ἔλειπαν.

Ἡ Βάρση, πρὸ ἑκατὸν ἀκόμη ἐτῶν, δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μικρό, φτωχὸ χωριό, χαμένο μέσα στὰ βουνά. Ἀλλὰ τὸ 1750 ἕνας γέρος εὐπατρίδης, ποὺ εἶχε τὴ μανία τῶν ἀνασκαφῶν, ἀνακάλυψε στὴ Βάρση στρώματα γαιάνθρακος. Στὴν ἀρχή, ὅλοι τὸν περιγελοῦσαν. Ὅταν μάλιστα ἔφθασε σὲ βάθος 150 μέτρων χωρὶς νὰ βρῆ τίποτα, οἱ φίλοι του ἔκαμαν σοβαρὰ διαβήματα νὰ κλεισθῆ στὸ Φρενοκομεῖο σὰν τρελός, γιὰ νὰ μὴ κατασπαταλήση ὅλη του τὴν περιουσία στὶς μάταιες ἐκείνες ἀνασκαφές. Ὁ γέρος ὅμως δὲν ἄκουγε τίποτα· γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὴ φαγωμάρα τοῦ κόσμου, ἐγκαταστάθηκε στὸ πηγάδι του καὶ δὲν ξαναβγῆκε πιά. Ἐκεῖ-μέσα ἔτρωγε, ἐκεῖ-μέσα κοιμοῦνταν. Οἱ ἐργάτες του, σὲ κάθε ἀξιτιά, σήκωναν τοὺς ὤμους· ἡ πεποίθηση ὅμως τοῦ κυρίου τους τοὺς ἐγκαρδίωνε πάλι, ἐξακολουθοῦσαν νὰ σκάφτουν καὶ τὸ πηγάδι κατέβαινε. Σὲ βάθος 200 μέτρων βρῆκαν τέλος ἐκεῖνο ποὺ γύρευαν. Τότε, διαμιᾶς, ὁ γέρος εὐπατρίδης, ἀπὸ τρελὸς γιὰ δέσιμο, ἀνακηρύχθηκε μεγαλοφυής. Ἀπὸ μιὰ μέρα 'ς ἄλλη, ἡ μεταμόρφωσή του ἔγινε τέλεια. Ἔτσι εἶν' ὁ κόσμος...

Σήμερα, ἡ Βάρση εἶναι πόλη μὲ 12,000 κατοίκους καὶ μὲ μέλλον. Μὰ ὅ,τι κάνει τὸν πλοῦτο της, δὲν εἶναι βέβαια κεῖνο ποὺ βρίσκεται ἀπάνω στὸ ἔδαφός της, παρ' ἀπὸ κάτω. Στὴν ἐπιφάνεια, πραγματικῶς, δὲν βλέπει κανεὶς παρὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ λίγα δένδρα καχεκτικά, μουριές, ἐλῆιὲς καὶ καστανιές. Οὔτε δάση, οὔτε λειβάδια, οὔτε χωράφια, οὔτε περβόλια. Παντοῦ σχεδὸν πέτρα, σταχτιὰ ἡ ἄτκρη Μονο ὅπου τὸ χῶμα ἔχει ἀρκετὸ βάθος καὶ διαποτίζεται ἀπὸ τὴν ὑγρασία, βλασταίνει μιὰ ζωηρὴ πρασινάδα, ποὺ ποικίλλει εὐχάριστα τὴν ἀπελπιστικὴ μονοτονία τῶν βουνῶν.

Ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς γύμνιας, γίνονται πλημμύρες φοβερές· γιατί, ὅταν βρέχη, τὸ νερὸ κυλᾶ ἀπάνω στὶς γυμνὲς κλαγιές, ὅπως 'ς ἕνα λιθόστρωτο δρόμο, καὶ σχηματίζουνται μεγάλοι χείμαρροι, ποὺ κέφτουν στὰ ποτάμια τῆς κοιλάδας καὶ τὰ κάνουν ἀμέσως νὰ ξεχειλίζουν. Σὲ λίγα λεπτά, βλέπει κανεὶς τὸ νερὸ νἀνεβαίνη στὴν κοίτη του τρία, τέσσερα, πέντε μέτρα καὶ κάποτε παραπάνω.

Ἡ Βάρση εἶναι κτισμένη καβαλλικευτὰ ἀπάνω 'ς ἕν' ἀπ' αὐτὰ τὰ ποτάμια, τὸν Διβόννα, ποὺ μέσα στὴν πόλη, δέχεται τὰ νερὰ ἄλλων δυὸ πιὸ μικρῶν. (Ἀνάγκη νὰ τὰ μάθετε αὐτὰ ἀπὸ τώρα, γιὰ νὰ καταλάβετε τὸ δράμα ποὺ θὰ ξετυλιχθῆ παρακάτω). Δὲν εἶναι οὔτε ὤμορφη πόλη, οὔτε καθαρή. Τὰ φορτωμένα μετάλλευμα βαγόνια, ποὺ κυκλοφοροῦν ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ σὲ σιδερένιες γραμμὲς μέσα στοὺς δρόμους της, σπέρνουν διαρκῶς μιὰ μαύρη σκόνη, ποὺ, ὅταν βρέχη, σχηματίζει μιὰ λάσπη ὑγρὴ καὶ βαθειὰ σὰν τοῦ βάλτου. Τὶς ἡμέρες πάλι ποὺ ἔχει ἥλιο κι' ἀέρα, ἡ μαύρη σκόνη στριφογυρίζει, σηκώνεται σὲ σύννεφα καὶ σκεπάζει ὅλη τὴν πόλη. Ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, τὰ σπίτια εἶναι μαῦρα,—μαῦρ' ἀπὸ τὴ σκόνη καὶ τὴ λάσπη, μαῦρ' ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῶν φούρνων, τῶν τζακιῶν, τῶν ἀτμομηχανῶν. Ὅλα μέτα στὴ Βάρση εἶναι μαῦρα, Ἡ γῆ, ὁ οὐρανός, ἀκόμα καὶ τὰ νερὰ τοῦ Διβόννα. Μαῦροι κι' οἱ ἄνθρωποι ποὺ γυρίζουν στοὺς δρόμους, μαῦρα καὶ τἀμάξια, καὶ τἄλογα, καὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ὅλα, ὅλα...

Οἱ δρόμοι τῆς Βάρσης δὲν εἶναι καμωμένοι οὔτε γι' ἀμάξια οὔτε γιὰ πεζούς. Ἀλλὰ γιὰ τὰ βαγόνια τῶν ἀνθρακωρυχείων. Παντοῦ, χάμω, σιδερένιες γραμμὲς καὶ πλάκες περιστρεφόμενες· ἀπὸ πάνω, γεφύρια, τροχοί, λουριὰ καὶ βαροῦλκα ποὺ γυρίζουν μὲ κρότους φοβερούς. Τὰ μεγάλα κτίρια ποὺ ἀπαντᾶς, τρέμουν ὡς τὰ θεμέλια· κι' ἂν κοιτάξης μέσα ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ τὶς πόρτες, δὲν βλέπεις παρ' ἀτμομηχανὲς ποὺ δουλεύουν ἀκατάπαυτα. Οὔτε μνημεῖα, οὔτε κῆποι, οὔτε ἀγάλματα στὶς πλατεῖες. Καὶ στὸ ἴδιο σχέδιο—ἐν ἀτελοῦστατο τετράγωνο,—ὅλα τὰ δημόσια καταστήματα, δικαστήρια, διοικητήρια, σχολεῖα, ἀκόμα κι' οἱ ἐκκλησιές.

Ὅταν φθάσαμε στὰ περίχωρα τῆς Βάρσης, ἦταν δυόμισυ, ἀπόγεμα, κι' ἕνας ἥλιος ἥλιος ἔλαμπε σὲ γαλάζιον οὐρανό. Ἀλλὰ ὅσο προχωρούσαμε, σκοτείνιαζε. Ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς, βλέπαμε ἕνα πυκνὸ σύννεφο ἀπὸ καπνούς, ποὺ σέρνουνταν βαριὰ καὶ ξεσχίζουνταν στὶς ἀψηλὲς καμινάδες. Κι' ἀκούγαμε ἕνα δυνατὸ θόρυβο, ἕνα μουγγρὶ σὰν ἐκεῖνο ποὺ κάνει ἡ θάλασσα...

(*Ἕπεται συνέχεια*)

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Παραμύθι

(*Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 301*)

Τὴν εἶδε ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι της, τὴν ἀκολούθησε, καὶ κρυμμένος παρευρέθηκε σὲ ὅλη τὴ σκηνή. Ὅταν ὁ διάβολος ἐχάθηκε, ὁ ράφτης πλησίασε στιγὰ-στιγὰ καὶ ἄρπαξε τὸν θησαυρὸ ποὺ μποροῦσε τώρα νὰ τὸν χρησιμοποιήση χωρὶς φόβο. Ἔτσι λοιπὸν ἡ δυστυχισμένη Λώρα θυσιάστηκε πρὸς ὄφελος αὐτοῦ τοῦ κακοῦ μάγου!

Ἀπελπισμένη, μὴ ξέροντας τί νὰ κάμη, γύρισε στὸ σπίτι. Μιὰ σκέψη μόνο τὴν στενοχωροῦσε: — «Τί θἀπογίνη ὁ παππούς μου;... Θεέ μου! Ἀλήθεια λοιπὸν αὔριο, ὅταν ὁ πετεινὸς φωνάξη...»

Αὐτὸ τὴν ἔκαμε νὰ σκεφθῆ ἄξαφνα τὸν πετεινό της τὸν Σαντεκλέρ. Πῆρε τὸ περίφημο μαγικὸ χαρτὶ ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ μάγος, κι' ἐπῆγε στὸ σπιτάκι ποὺ κοιμοῦνταν ὁ Σαντεκλέρ. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔκαμε τὸ χαρτὶ χωνί, τὸ ἔβαλε στὸ στόμα της καὶ τοῦ διηγήθηκε τὰ συμβάντα. Ὁ καλὸς πετεινός, μὲ τὴ μαγεία τοῦ πολύτιμου χαρτιοῦ, τὰ κατάλαβε ὅλα καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τῆς ἀποκρίθηκε: — Μεῖνε ἥτυχη, ἐγὼ ξέρω τί θὰ κάμω.

Καὶ χωρὶς ν' ἀργοπορήση, πῆγε 'ς ὅλα τὰ κοτέτσια τοῦ χωριοῦ καὶ διάταξε ὅλους τοὺς πετεινοὺς νὰ μὴ φωνάξουν κατὰ τὴν συνήθειά τους, ὅταν θἀβγαινε ὁ ἥλιος. Οἱ πετεινοὶ τοῦ τὸ ὑποσχέθηκαν, γιατὶ ὁ Σαντεκλὲρ ἦταν ἀπὸ τὴν εὐγενῆ ράτσα τῶν πολεμιστῶν, καὶ στὸν πτερωτὸ κόσμο τὸν σέβουνταν καὶ τὸν φοβοῦνταν.

Τὴν ἄλλη μέρα λοιπὸν τὸ πρωί, ὅταν ἦλθε ὁ διάβολος γιὰ νὰ πάρη τὴ Λώρα, αὐτὴ τοῦ εἶπε: — Μὲ συγχωρεῖς! οἱ πετεινοὶ δὲν ἐφώναξαν ἀκόμη.— Ἔχεις δίκηο, εἶπε ὁ διάβολος· κι' ἐπερίμενε.

Μὰ ἐπειδὴ οἱ πετεινοὶ δὲν φωνάξανε καθόλου, ὁ διάβολος κατάλαβε πὼς εἶχανε διαταγή. Τότε λοιπὸν μεταμορφώθηκε σὲ πετεινό, γιὰ νὰ φωνάξη καθὼς ἤτανε ἀνάγκη. Αὐτὸ περίμενε κι' ὁ Σαντεκλέρ, ποὺ ἦταν κρυμμένος ἐκεῖ κοντά. Μόλις ὁ διάβολος πῆρε τὸ σχῆμα πετεινοῦ, ὁ φίλος τῆς Λώρας ὥρμησε 'πάνω του. Καὶ καθὼς ἦταν πολεμιστής, δὲν ἄργησε νὰ βάλη κάτω τὸν διαβολοπετεινό. Τὸν τσουμάδησε, τὸν ἄσπαξε ἀπ' τὸ λαιμό, καὶ τὸν φοβέρισε πὼς θὰ τὸν πνίξη, ἂν δὲν ἔδινε πίσω τὸ χαρτὶ ποὺ ἦταν ὑπογραμμένο μὲ τὸ αἷμα τῆς Λώρας. Ὁ διάβολος ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποκύψη κι' ἡ Λώρα ἔκαψε ἀμέσως τὸ φοβερὸ ἔγγραφο. Στὸ ἑξῆς δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ τίποτα ἀπὸ τὸν διάβολο. Τότε ὁ Σαντεκλὲρ τὸν ἄρπαξε, καὶ ὁ ψευτοπετεινὸς ἔφυγε κατάντροπιασμένος, ἐνῶ ὁ νικητὴς φώναζε ἕνα θριαμβευτικὸ κουκουρίκου!

Ὡστόσο, ὁ κακὸς Βάγκης ἦλθε ἐκείνη τὴν ὥρα, καὶ βλέποντας τὰ φτερὰ ποὺ εἶχε χάσει ὁ διάβολος, τὰ μάζεψε μὲ τὴ σκέψη πὼς μποροῦσαν νὰ τοῦ χρησιμεύσουν γιὰ νὰ κάνη μάγια στοὺς ἀνθρώπους. Μὰ τότε τὰ φτερὰ ξαναπῆραν τὸ σχῆμα τῆς οὐρᾶς τοῦ διαβόλου, ποὺ ἐτύλιξε τὸν μάγο καὶ τὸν ἔσυρε ὁλόσια στὴν κόλαση.—Μὰ τὴν πίστη μου δὲν πῆγε χαμένος ὁ κόπος μου, εἶπε· καὶ ἄφισε τὸν Βάγκη νὰ ψήνεται ἐκεῖ.

Τότε βρῆκαν τὸν θησαυρὸ στὸ σπίτι τοῦ μάγου καὶ ὁ δήμαρχος τοῦ χωριοῦ, ἀφοῦ ἔμαθε τὰ καθέκαστα, ἀποφάσισε πὼς ἄνῆκε στὴ Λώρα. Ἀρκετὰ εἶχε πάθει ὡς ποὺ νὰ τὸν κερδίση! Αὐτὸς ὁ θησαυρὸς ἀνέβαινε σὲ πολλὰ ἑκατομμύρια. Φαντάζεται πιὰ κανεὶς ἂν ἡ Λώρα ἔκαμε τὸν παππού της εὐτυχισμένο καθὼς καὶ ὅλους τοὺς φτωχοὺς τοῦ χωριοῦ! Ὅσο γιὰ τὸν Σαντεκλέρ, σὰν πολύτιμος φίλος, ἔμεινε πάντα κοντὰ στὴν καλή του κυρία. Κι' ἔζησαν ἐκεῖνοι καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙ

1

Μέσα ἀπ' τοῦ Ἀπρίλη τὸ πανέρι,
ἐγὼ ἀγαπῶ πιὸ πάνω ἀπ' ὅλα,
ἐγὼ ἀγαπῶ (κι' αὐτὴ τὸ ξέρει)
τὴ γαλανόμματη τὴ βιόλα.

2

Παρόμοια κι' ἡ καρδιά μου τρέμει
νὰ τὴν κοιτάω μὲς στὸ παρτέρι
πῶς τὴ σαλεύουν οἱ ἀνέμοι
μέσα στὸ πρῶτο καλοκαίρι!

3

Κι' ἕνα δειλὸ κορίτσι ἀκόμα
τ' ἀθῶα τὰ χάδια του τῆς τάζει,
γιατὶ δὲ βρίσκει ἓν' ἄλλο χρῶμα
τόσο στὰ μάτια νὰ τῆς μοιάζη.

4

Τ' αὐλάκι μέσ' ἀπ' τὸ χορτάρι,
ποὺ ἡ μαργαρίτα ἔχει κεντήσει,
ποτὲς δὲν ἤθρε ὅλη τὴ χάρη
τὴν ὄψη της νὰ ζωγραφίση.

5

Μέσα ἀπ' τὰ φύλλα της ρουφοῦσα
μιὰ ἀγνὴ ψυχούλα εὐωδιασμένη,
τόσο σφιχτά, ποὺ ἔτσι θαροῦσα
μὲς στὴν ψυχή μου ν' ἀνασαίνη.

6

Κι' ἐγὼ εἶχα μέσα μου κρυμμένο
κάποιον ἀνθὸ τοῦ Παραδείσου:
μύριζε, βιόλα, σὰν ἐσένα—
κι' ἡ μοῖρα του ἦταν ἀδελφή σου...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀντί, θυσιάζοντας κόπο καὶ καιρό, νὰ κοιτάζουμε πῶς νὰ γελάσουμε τὸν κόσμο, ἂς τὸν ἀφίνουμε, προτιμότερο, κάποτε νὰ γελιέται. Σὰν νοιώθῃ κανένας πὼς ἀξίζει κάτι παραπάνω ἀπὸ ὅσο τὸν κρίνουν, δοκιμάζει μι' ἄφαστη μὲ κάθε ἄλλον τρόπο ἡδονή. Ἐνῷ, ἂν ἀντίθετα ἀφίνῃ νὰ νομίζεται ἀνώτερος ἀπ' ὅσο εἶναι, κινδυνεύει νὰ τὴν πάθῃ σὰν τὸν γαΐδαρο ἐκεῖνο ποὺ φόρεσε κάποτε λεοντή.

* * *

Ἡ ἐντύπωση ποὺ προκαλεῖ στὴν ψυχή μας ἡ γνώμη τοῦ κόσμου γιὰ μᾶς, βρίσκεται πάντα ᾽ς ἀντίστροφο λόγο πρὸς τὴν αὐτοπαποίθηση.

* * *

Δὲν ὑπάρχει τίποτα πιὸ ἀπόλυτο ἀπὸ τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπινου ἔργου. Τίποτε πιὸ σχετικὸ ἀπὸ τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου.

* * *

Μὴ μοῦ φωνάζῃς θριαμβευτικὰ πῶς ἔφθασες. Γιὰ νὰ σοῦ πῶ εὖγε, πρέπει νὰ μάθω καὶ πῶς πῆρες τὸ δρόμο ποὺ ἔπρεπε.

* * *

Πρὶν συγχαρῇς τὸν ἑαυτό σου, ἐξέτασε ἂν ἡ συγγνώμη σου προέρχεται ἀπὸ γεν ναιοφροσύνη ἢ ἀπὸ φιλαυτία. Ἡ πρώτη παρέχεται μὲ κόπο κι' ὕστερα ἀπὸ ἀγῶνα γιὰ κάτι ποὺ μᾶς πλήγωσε βαριά. Μὲ τὴ δεύτερη ὁ προσληθεὶς λέει ᾽ς αὐτὸν ποὺ τὸν προσέβαλε: «Μπορεῖς, σὰ θέλῃς, καὶ νὰ ξανάρχίσῃς. Εἶσαι πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ μὲ φθάσῃ ἡ προσβολή σου. Εἶμαι ἀετός, κι' εἶσαι μυρμήγκι. Σὲ συγχωρῶ γιὰ τὴν μικρότητά σου».

* * *

Βρίσκονται ἄνθρωποι ποὺ καθηγοροῦν καὶ βρίζουν ἄλλους, γιατὶ δὲν ἔκαμαν τέλειο ὅ,τι αὐτοὶ ποτὲ δὲν ἐτόλμησαν ἢ δὲν ἐφαντάσθηκαν νὰ κάμουν. Περίεργοι ἄνθρωποι!

* * *

Σὲ κάποιον, ποὺ ἀδικήθηκε σκληρά, εἶπαν κάποιοι: «Εἶχες δίκηο!» Κι' ἐκεῖνος μὲ λύσσα ξανάπε: «Ἔχω δίκηο, τὸ ξέρω καὶ τὸ καταλαβαίνω!» Τοὺς ἄκουσα καὶ συλλογίστηκα ἐκεῖνον ποὺ ἀδίκησε. Αὐτός, εἶπα, μπορεῖ καὶ νὰ μὴν καταλαβαίνῃ τί ἔκαμε. Γιατὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπέρμαχους τοῦ Δικαίου, ποὺ μὲ τὰ λόγια τους ξανάβουν τὴ δίψα τῆς ἐκδικήσεως στὸν ἄλλον, νὰ μὴν τολμᾷ νὰ πῇ καὶ ᾽ς αὐτόν: «Εἶχες ἄδικο, ἐφέρθηκες κακά!»;

* * *

Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ὅ,τι θεωρεῖται ἀπαραίτητο γιὰ τὴν εὐτυχία ἢ ἁπλῶς συντελεστικό, ποὺ δὲν τοῦ λείπουν ὑγεία, φίλοι, χρήματα, χαρές, μπορεῖ νὰναι πολὺ δυστυχισμένος ἀπὸ μοναχὴ τὴ συναίσθηση πὼς τὴν εὐτυχία αὐτὴ ἔπρεπε νὰ δοκιμάζῃ ᾽ς ἄλλους τόπους ἢ νὰ τοῦ τὴ χαρίζουν ἄλλα πρόσωπα.

* * *

Δὲν εἶναι ἡ ἀγάπη μας ᾽ς ὁποιοδήποτε ἄτομο ποὺ μᾶς χαρίζει τὴν τόλμη ἐκείνη καὶ τὴ δύναμη τῆς δράσεως, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη στὴν ἰδέα πού, στὰ μάτια μας, τὸ ἄτομο ἐκεῖνο ἀντιπροσωπεύει.

* * *

Τρεῖς μόνο πηγὲς ἀγάπης ὑπάρχουν στὸν κόσμο: α', ἐγωϊσμός (ἀγάπη ᾽ς ὅ,τι δικό μας') β', θαυμασμός (ἀγάπη ᾽ς ὅ,τι μᾶς θαμπώνει') γ', εὐγνωμοσύνη (ἀγάπη ᾽ς ὅ,τι μᾶς ἔχει ὠφελήσει).

Ε. Α.

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΕΣ

Ἕνας εἶχε φύγει ἀπὸ μικρὸ παιδὶ στὴν ξενιτειά. Ἐκεῖ δούλεψε πολὺ κι' ἔγινε πλούσιος. Ἦταν ὅμως καὶ πολὺ φιλάργυρος.

Σὰν ἐγέρασε πιὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ δουλεύῃ, ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὸ χωριό του γιὰ νὰ πεθάνῃ ἐκεῖ. Μπῆκε λοιπὸν ᾽ς ἕνα πλοῖο καὶ, μετὰ μέρες ἔφθασε στὴν πολιτεία, ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ χωριό του. Ἀκὸ κεῖ θὰ ᾽κρεπε, σὰν πλούσιος ἄνθρωπος καὶ γέροντας ποὺ ἦτανε, νὰ μπῇ ᾽ς ἕνα ἁμάξι καὶ νὰ φθάσῃ στὸ σπίτι του. Μ' αὐτὸς φειδωλεύτηκε νὰ πληρώσῃ ἓν' ἀγωΐ καὶ κίνησε πεζός.

Τὰ πόδια του δὲν βαστοῦσαν πολὺ κι' ἀναγκάζουνταν κάθε τόσο νὰ σταματᾷ γιὰ νὰ ξαποσταίνῃ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νυχτώθηκε στὸ δρόμο καί, τὸ χειρότερο, ἔπεσε καὶ σὲ κλέφτες. Αὐτοί, ἀπὸ τὴν τρομάρα ποὺ τὸν ἔπιασε, ἅμα τοὺς εἶδε, πρὶν κἂν νὰ τοῦ μιλήσουν καθόλου, κατάλαβαν πὼς θὰ εἶχε πολλὰ χρήματα μαζί του. «Ἐκάμαμε τὴν τύχη μας ἀποψε!» συλλογιστήκανε χαρούμενοι.

— Ἐμπρός, γέρο, τοῦ εἶπε τότε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς. Πόσα ἔχεις; Βάλ'τα κάτου. Ἐμεῖς μονάχα τὰ μισὰ θέλουμε κι' ὕστερα θὰ σ' ἀφίσουμε ἥσυχο νὰ πᾷς στὴ δουλειά σου.

— Ἀμάν, Χριστιανοί, τοὺς λέει τρέμοντας, δὲν ἔχω χρήματα!

— Νὰ τ' ἀφίσῃς αὐτὰ καὶ δὲν περνοῦν σὲ μᾶς· τοῦ ἀπαντοῦν.

Μὰ ἐπειδὴ ὁ γέρος ἐξακολουθοῦσε νὰ βεβαιώνῃ καὶ νὰ ὁρκίζεται πὼς εἶναι θεόφτωχος, τοῦ λένε:

— Ἢ τοὺς παράδες θὰ φανερώσῃς, ἢ θὰ φᾷς τριάντα κρομμύδια, χωρὶς διακοπή, ἢ διακόσιες ξυλιές. Κι' αὐτὰ γιὰ νὰ σοῦ χαρίσουμε τὴ ζωή. Ἐμπρός, διάλεγε καὶ μὴν ἀργῆς.

Τί νὰ κάνῃ τότε ὁ φιλάργυρος; Στέναξε κι' εἶπε: — Ἂς εἶναι τὰ κρομμύδια.

Τοῦ παρουσίασαν τότε τριάντα μεγάλα κρομμύδια (ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποιὸ νοικοκύρη νὰ τάχαν κλέψει) κι' ἄρχισε ἐκεῖνος νὰ τρώῃ ἕνα, δύο, τρία, τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ τρέχουν σὰ βρύσες, ὁ οὐρανίσκος του νὰ τὸν καίῃ φοβερά... Προχωρεῖ στὰ πέντε, στὰ ἕξη... ἀδύνατο πιά, κόντεψε νὰ σκάσῃ.

— Ἀμάν, παιδιά, τοὺς κάνει, λυπηθῆτε με, γέρον ἄνθρωπο.

— Ἂν θέλῃς, σταμάτησε τὰ κρομμύδια κι' ἀρχίζουμε τὶς ξυλιές, τ' ἀποκρίθηκαν.

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ὁ δυστυχισμένος τὶς ξυλιές, ἔκανε κουράγιο κι' ἔφαγε ἀκόμα ὡς τὰ δέκα. Μὰ περισσότερο δὲν μποροῦσε.

— Ὅ,τι θέλετε νὰ μὲ κάμετε, τοὺς εἶπε, ὁ Θιὸς κι' ἡ ψυχή σας· δὲν μπορῶ νὰ φάω ἄλλα!»

— Τότε ἐμπρός! ἢ τὰ λεφτὰ ἢ τὶς ξυλιές.

— Ἔ, ἂς εἶναι πιὰ οἱ ξυλιές! ἔστερξ' ὁ φιλάργυρος γιὰ νὰ σώσῃ τὸ θησαυρό του.

Τὸν ἔγδυσαν κι' ἄρχισαν νὰ τὸν δέρνουν. Τοῦ βάρεσαν πέντε, δέκα, εἴκοσι. Πονοῦσε φοβερά, ὅμως ἔκανε ὑπομονή. Τοῦ δίνουν ἀκόμα, φθάνουν στὶς εἰκοσιπέντε, στὶς τριάντα... Δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ περισσότερο.

— Ἀμάν! τοὺς λέει, ἀγοράζω μιὰ δραχμὴ τὴν κάθε ξυλιὰ ποὺ μένει!

— Ὄχι, τοῦ ἀπαντοῦν· τώρα δὲν μᾶς φθάνουν οὔτε τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ χρήματά σου· γιὰ νὰ γλυτώσῃς, πρέπει νὰ μᾶς δώσῃς ὅλο σου τὸν θησαυρό.

— Ἀχ, ἀφοῦ εἶστε τέτοιοι, βαρᾶτε ἀκόμα.

Τὸν βάρεσαν ὡς τὶς πενῆντα. Τότε πιὰ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ οὔτε μιὰ παραπάνω.

— Ἀμάν, τοὺς λέει, λυπηθῆτε με κἂν τώρα!...

— Τὸν παρᾶ τὸν δίνεις; τ' ἀποκρίθηκαν.

— Τὸν... τὸν... τὸν δίνω!

— Τότε ἔχε χάρη.

Κι' ἔτσι ὁ φιλάργυρος, ἀφοῦ ἔφαγε τὰ κρομμύδια καὶ τὶς ξυλιές, ἔδωσε κι' ὅλη του τὴν περιουσία, κι' ἔφτασε στὸ χωριὸ φλογισμένος, πληγωμένος, πάμφτωχος, κακῶς ἔχοντας.

Ποιὸς τοῦ φταίει ὅμως; Γιατὶ νὰ μὴν πάρῃ ἓν' ἁμάξι ἀπὸ τὴν πολιτεία νὰ πάῃ στὸ χωριὸ του γερός, πλούσιος, εὐτυχισμένος; Ἢ γιατὶ νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ εὐθὺς στοὺς ληστάδες, ποὺ ἦταν γι' αὐτὸν μιὰ ἀνώτερη δύναμη, καὶ νὰ τοὺς δώσῃ μὲ τὸ καλὸ τὴ μισή του περιουσία; Μὲ τὴν ὑπόλοιπη μποροῦσε νὰ μὴ στερηθῇ τίποτα ὡς ποὺ νὰ ἔλθῃ τὸ τέλος του. Τώρα κατάντησε ζητιάνος.

Καλὰ νὰ πάθῃ!...

(Λαϊκό) ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ O. LE ROY]

ΞΤ'. (Συνέχεια)

Ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος γιὰ τὸ παιχνίδι ποὺ ἔπαιξε στοὺς νυκτοπαρωρίτες ἐκείνους κι' ὑποσχέθηκε στὸν ἑαυτό του νὰ ξυκνήσῃ πρωΐ, γιὰ νὰ ἰδῇ τί μοῦτρα θὰ ἔκαναν ὅταν θὰ γύριζαν καὶ θὰ εὕρισκαν τὴν πόρτα μανταλωμένη ἀπὸ μέσα. Τί θἄλεγαν; πῶς θὰ δικαιολογοῦσαν τὴ νυκτερινή τους ἔξοδο καὶ τὴν ἀργοπορία τους;

Αὐτὰ συλλογιζόμενος ὁ Πιερρότος ἀποκοιμήθηκε.

Θὰ εἶχε δυὸ ὧρες ποὺ κοιμοῦνταν, ὅταν ξύπνησε ἀπότομα ἀπὸ κάτι δυνατοὺς βρόντους στὴν πόρτα τοῦ δρόμου κι' ἄκουσε τὸ γέρο-Κάσσανδρο, ποὺ ἀπὸ τὰ σκαλάκια τῆς πόρτας τοῦ σπιτιοῦ, φώναζε στοὺς ἄγνωστους ποὺ κτυποῦσαν ἔτσι:

— Ἐ! θὰ πάψετε ἐπιτέλους; Ὡραῖος τρόπος!... Θέλετε νὰ σηκώσετε ὅλη τὴ γειτονιὰ στὸ πόδι;... Ποιοί εἰσθε καὶ τί γυρεύετε τέτοια ὥρα;

— Ἀνοίξτε καὶ μὴ φοβᾶσθε τίποτα, συνιὸρ Κάσσανδρε! ἀποκρίθηκε ἀπέξω ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρλεκίνου. Θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε κατόπι γιατὶ εἴμαστε ἔξω τέτοιαν ὥρα.

— Ὦ οὐρανοί! εἶναι οἱ εὐγενεῖς μου νοικάρηδες! ἐφώναξε ὁ Κάσσανδρος μὲ ὕφος μεγάλης ἀπελπισίας. Τρέχω! ἔρθασα, Ἐκλαμπρότατοι! μὴν ἀνυπομονῆτε!.. Τί δυστυχία!.. Θἀρρωστήσω ἀπ' τὸ κακό μου!.. Ἀχ, ἄχ!..

Κι' ὁ Πιερρότος τὸν ἄκουσε νὰ τρέχῃ ὅσο πιὸ γρήγορα τοῦ συγχωροῦσαν τὰ γέρικα πόδια του, μὲ «ἄχ!» ἀτελείωτα.

Ἐπιτέλους ἄνοιξε τὴν ξώπορτα στοὺς νοικάρηδές του κι' ἄρχισε, μὲ τὶς πιὸ τακπεινὲς ἐκφράσεις, νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ δικαιολογῆται.

— Συγγνώμην, Ἐκλαμπρότατοι!... Χίλιες φορὲς παρντόν!.. Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς τὴν ἔπαθα... Ἐνόμιζα πὼς...

Ὁ Ἀρλεκῖνος ὅμως κι' ὁ Ραντὶ-Γκρὶ τὸν ἔκοψαν καταθυμωμένοι: Τί κατάστασις ἦταν αὐτή; Ποιὸς ἐτόλμησε νὰ τοὺς παίξῃ τέτοια φάρσα; Ἀ αὐτὸ δὲν θὰ περνοῦσε ἔτσι! Ἀκοῦς ἐκεῖ!

— Ἀχ, Θέ μου!... ἔλεγε σχεδὸν κλαίγοντας ὁ Κάσσανδρος. Ἐνόμιζα πὼς εἴχατε γυρίσει πρὸ πολλοῦ, ὅταν ἐμαντάλωσα, χθὲς βράδυ, τὴν πόρτα. Ποῦ νὰ φαντασθῶ...

— Πραγματικῶς, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀρλεκῖνος, εἴχαμε γυρίσει νωρίς, ὅπως κάνετε. Κατὰ τὰ μεσάνυκτα ὅμως, ἐπειδὴ μᾶς φάνηκε πὼς ἀκούσαμε κλέφτες νὰ τριγυρίζουν ἀπέξω ἀπ' τὸ σπίτι, κατεβήκαμε σιγὰ-σιγὰ νὰ τοὺς τσακώσουμε. Καὶ δὲν γελαστήκαμε: Ἦταν ἕξη, συμμορία ὁλόκληρη, ὡπλισμένοι ὡς τὰ δόντια κι' ἕτοιμοι νὰ σκαρφαλώσουν στὸν τοῖχο...

— Ἐμεῖς τότε, ἐξακολούθησε ὁ Ραντὶ-Γκρί, τοὺς φωνάζει: «Τίς εἶ!» Κι' ἐκεῖνοι τὸ σκάζει ἀμέσως σὰν λαγοί!

— Ἔπειτα, ξανάρχισε ὁ Ἀρλεκῖνος, τοὺς κυνηγήσαμε ὡς ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Μὰ ἔτρεχαν, οἱ ἀναθεματισμένοι, σὰ νάχαν φτερά, καὶ σὲ λίγο τοὺς χάσαμε ἀπ' τὰ μάτια.

— Ἔπειτα, ἐξακολούθησε ὁ Ραντὶ-Γκρί, γκύρισε ἐμᾶς ἐντῶ καὶ βρίσκει τὴν πόρτα σφαλιστὴ καὶ τὰ κλειντιὰ παρμένα. Τί κατάσταση αὐτή, κύριος;

— Σᾶς ὁρκίζουμαι, Ἐκλαμπρότατοι, πὼς δὲν ἤξερα τίποτε ἀπ' αὐτά! ἀποκρίθηκε ὁ Κάσσανδρος· οὔτε μπορῶ νὰ ἐξηγήσω πῶς, ἀφοῦ βγήκατε σεῖς, οἱ σύρτες ξαναμπῆκαν στὴν πόρτα. Μήπως πρόφθασε κανένας ἀπὸ τοὺς κλέφτες καὶ πήδησε στὸν κῆπο, πρὶν κατεβῆτε;

— Ὄχι, σινιὸρ Κάσσανδρε! Αὐτὸ

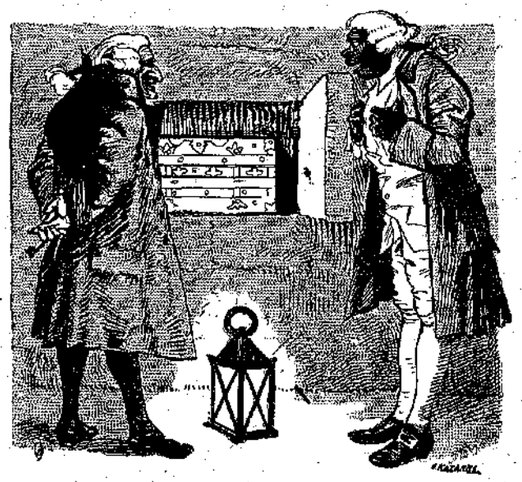

«Καὶ φανέρωσε ἕνα γερὸ χρηματοκιβώτιο...»

ποὺ λέτε, εἶναι ἀδύνατο! Γιατὶ πρῶτα φάξαμε τὸν κῆπο κι' ἔπειτα βγήκαμε στὸ δρόμο.

— Τότε δὲν ἐννοῶ τίποτα!.. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, κύριε μαρχήσιε Ἀρλεκῖνε, κύριε πρίγκηπα Ραντὶ-Γκρί, γαμπρέ μου, σᾶς ἱκετεύω, μὴ μοῦ θυμώσετε! Ἐεχάστε αὐτὸ τὸ δυσάρεστο, θὰ μοῦ κάμετε τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση!

— Ὄχι!.. ὄχι!.. μὴ λὲς μένα γκαμπρό σου!.. ντὲν εἶμαι ἀκόμα!.. Εἶμαι πολὺ τυμωμένο!... Ἐγκὼ παίρνει αὐτὸ γιὰ προσβολή!

— Ὁ Ραντὶ-Γκρὶ ἔχει δίκηο, κύριε Κάσσανδρε! Γιὰ συλλογισθῆτε· ἐκθέτουμε τὴ ζωή μας, γιὰ νὰ προστατεύσουμε τὴ δική σας, καὶ σεῖς μᾶς ἀνταμείβετε ἔτσι; Εἶναι προσβολή, ποὺ ἐγὼ τουλάχιστο δὲν θὰ τὴν ξεχάσω!...

— Οὔτ' ἐγκώ!

Ὁ δυστυχὴς Κάσσανδρος δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ πῇ κι' ἀπὸ τὸν ἕνα πήγαινε στὸν ἄλλον, κλαίγοντας, παρακαλῶντας καὶ προσπαθῶντας, μὰ τοῦ κάκου, νὰ κατευνάσῃ τὴν ὀργὴ τῶν εὐγενῶν του νοικάρηδων.

Ὅσο τοὺς παρακαλοῦσε, τόσο οἱ κατεργάρηδες ἐκεῖνοι ἔκαναν τοὺς θυμωμένους καὶ τοὺς ἀδιάλλακτους. Καὶ γιὰ νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ σκηνή, ποὺ ἄρχισε νὰ γίνεται γελοία, ὁ Ἀρλεκῖνος εἶπε:

— Ἀφίστε μας, σινιὸρ Κάσσανδρε. Εἶναι ἀργὰ καὶ νυστάζουμε. Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ συζητήσεις. Ἄς πάῃ καθένας στὴν κάμαρά του νὰ κοιμηθῇ κι' ἡ νύκτα, λένε, εἶναι σύμβουλος. Αὔριο πάλι τὰ ξαναλέμε.

— Ναί, ναί, ἐπιβοκίμασε ὁ Ραντὶ-Γκρί. Αὔριο ἐγκὼ μιλήσει σοβαρὰ σένα, κύριος Κάσσαντρος!... Γιὰ τὴν ὥρα πάει νὰ κάνῃ νάνι!

Καὶ χωρὶς νὰκούσουν πιὰ τίποτα, ὁ Ἀρλεκῖνος κι' ὁ Ραντὶ-Γκρὶ ἀνέβηκαν στὴν κάμαρά τους.

Τὸ ἴδιο ἀναγκάσθηκε νὰ κάμῃ κι' ὁ κ. Κάσσανδρος, ἀφοῦ εἶδε πὼς οἱ προσπάθειές του ἦταν μάταιες.

Φαντάζεσθε τώρα τὰ γέλια ποὺ ἔκαμαν οἱ κατεργάρηδες ἅμα ἔμειναν μονάχοι. Τί κουτός, τί εὔπιστος αὐτὸς ὁ σπιτονοικοκύρης τους!... Ὥστοσο ὑπῆρχε καὶ κάτι εἰς αὐτὴ ὅλη τὴν ἱστορία, ποὺ τοὺς ἀνησυχοῦσε, τοὺς φόβιζε μάλιστα: Ποιὸς μπορεῖ νἄχε βάλει τοὺς σύρτες στὴν ξώπορτα, ἀφοῦ ἔφυγαν;

— Εἶναι φανερό, εἶπε ὁ Ἀρλεκῖνος, πὼς κάποιος ἀπὸ δῶμέσα τῶκανε αὐτό. Ἐξαιρεῖται ὁ Μιστανφλοῦτος· ἔχει ρευματισμοὺς καὶ ποτὲ δὲν κατεβαίνει πιὸ κάτω ἀπ' τὸ πρῶτο πάτωμα. Μένουν λοιπὸν ἡ Κολομπίνα κι' ὁ Πιερρότος.

— Ἐγκὼ πάει στοίχημα πὼς ὁ Πιερρότος! ἐφώναξε ὁ Ραντὶ-Γκρί. Πολλὲς μέρες τώρα αὐτὸς προσέκει ἐμᾶς καλὰ-καλά. Ἐγκὼ ξέρει!

— Ναί, ναί, ναί! ἔχεις δίκηο! Κι' ἐγὼ τὸ κατατήρησα πὼς αὐτὸς ὁ ἀλευρωμένος μᾶς κατασκοπεύει ἀπὸ καιρό... Ἀ, μὰ νὰ προσέξῃ τὸ παληόπαιδο!... Γιατὶ ἂν τὸν τσακώσω καμμιὰ ὥρα...

— Ἐγκὼ λέει πὼς πρέπει ξεφορτωθοῦμε Πιερρότο ἀμέσως! Μὴν ἀφίσουμε ἔτσι. Γκίνει πολὺ ὀκληρός, σὰ μάτι, ντουλειὲς ντικές μας.

— Ναί, ἂς περιμένουμε ὡς αὔριο τὴ νύκτα. Θὰ βγοῦμε ἔξω ὅπως πάντα καὶ θὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάνῃ αὐτός. Τότε βλέποντας καὶ κάνοντας.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟ ΠΟΥΛΙ

Παιδάκι, μέσα στὸν ἀγρὸ
ἔπασες τὸ πουλάκι·
χοροπηδᾷς χαρούμενο
καὶ διαλαλᾷς τὴ νίκη.
Καὶ τὸ καϊμένο τὸ πουλὶ
κλαίει μὲς στὸ κλουβάκι
κι' ἐσὺ περνᾷς τὸ κλάμμα του
πὼς εἶναι ἕνα τρογούδι...

—

Κι' ἀπὸ μιὰν ὥρα τὸ θωρεῖς
μέσα στὴ φυλακή του
νὰ φτερουγάῃ ἀνήσυχο
—καὶ τὴ μικρὴ μυτίτσα
νὰ σπάζῃ μὲς στὰ σύρματα
καὶ μέσ' ἀπ' τὴν ψυχή του
ἀκοῦς παραπονιάρικη
νὰ κλαίῃ μιὰ φωνίτσα.

—Τὸ ἄγιο τὸ μυστήριο
δὲν τὸνοιωσες, παιδάκι,
ποὺ ὅταν τσιμπᾷ τὰ σύρματα
γεμίζει τὴν καρδιά του;
—Μικρὰ ἔχει ἀφήσει στὸ δεντρί,
στὴ χαρωπὴ φωλιά του,
κι' εἶν' ὁ πατέρας τους αὐτὸ
τὸ ἀσήμαντο πουλάκι!...

—

Ἄκουγε τὸ κελάδημα,
μύριζε τὸ λουλούδι!
Μὰ μὴ τὰ πιάνῃς στὸν ἀγρὸ
ἢ στὸ δροσάτο ἀγέρι!
—Γιατὶ ἀπ' τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ
πάντα ἀφαιρεῖ ἕνα χνοῦδι
Κι' ἂν τὸ χαΐδεψῃ μοναχὰ
τὸ ἀνθρώπινο τὸ χέρι...

Μεσογειακὴ Ἀκτή
(Alexandre Dumas fils)

ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα ὁ Γιάννης
Ἐξωγραφίζε κρυφά·
Καὶ ὁ δάσκαλος:- Τί κάνεις;
Καὶ αὐτὸς τοῦ ἀπαντᾷ:
—Σᾶς εὐχαριστῶ· καλά!

—

Μὲ πόσα λάμβδα
Γράφετ' ὁ τρελλός;
Ρωτᾷ τὴ Λέλα ὁ Τοτὸς
Κι' ἡ ἀπάντηση τῆς Λέλας:
—Μ' ἀγαλόγως τῆς τρέλλας.

—

Μία σκέψη τοῦ Ἀντώνη:
—Ἀφοῦ κοιτᾶς τὸ γόνυ
Τὸ λέμε γόνατο
Γιατί καὶ τὸ σάγόνι
Ὄχι σαγόνατο!!!

Φύσρο τοῦ Δεβάντε

Η ΜΥΤΗ ΤΟΥ κ. ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Ὁ Μπάμπα-Γιάννης, δήμαρχος σ' ἕνα μικρὸ χωριό, παρασύρθηκε κάποτε ἀπὸ μιὰ παρέα καὶ μέθυσε.

Ὅταν βγῆκε ὁπὸ τὴν ταβέρνα, στουπὶ στὸ μεθύσι, τοῦ φάνηκε ὅτι εἶχε μιὰ μυτάρα μακρυὰ δέκα πῆχες.

Περπάτησε λίγο κι' ἔπειτα ξαπλώθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου φαρδὺς-πλατύς.

Ἐκεῖ ποὺ ξαπλωμένος ἔτσι βογγοῦσε, νὰ κι' ἕν' ἀμάξι ποὺ ἔρχουταν κατ' ἀπάνω του.

— Στάσου! φωνάζει ὁ Δήμαρχος στὸν ἁμαξᾶ.

Ὁ ἁμαξᾶς τρομάζει καὶ στέκεται.

— Τί εἶναι; ρωτᾷ.

— Μὰ δὲ βλέπεις; ἀπαντᾷ ὁ *μεθυσμένος. Στάσου, χριστιανέ* μου, νὰ τραβήξω τὴ μύτη μου νὰ περάσῃς.

Μεφιστοφελῆς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

* * *

— Τοτό! Γιατί βάζεις τὸ δάκτυλό σου στὸ στόμα σου;
— Ἀπὸ συνήθειο, Δάσκαλε.
— Νὰ τὸ κόψῃς!
— Τὸ δάκτυλό μου;!!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σμυρναϊκοῦ Ἀστέρος

* * *

Μεταξὺ φίλων:
— Ἔ, πῶς πῆγες φέτος στὶς ἐξετάσεις;
— Λαμπρά! Πῆρα ἕνα βαθμὸ παραπάνω ἀπὸ πέρσι.
— Καὶ τί εἶχες πάρει πέρσι;
—Μηδέν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κέδρικ Ἔρολ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ θὰ λάβῃ ἁπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ ὀνομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἐσωκλείσῃ λεπτὰ 25 εἰς ἐγκαταστήσεις.

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντ. Ι. Θεοφιλοπούλου

		ΒΙΣ		
	ΝΑ	ΝΑΣ	ΤΑ	
ΚΟΥ	ΤΙ	Α	ΣΗ	ΔΟΥ
	ΜΕ	ΡΙΣ	ΒΕ	
		ΣΙΣ		

Τέσσαρες μεγάλοι ποταμοί.

β'.) Ἀναγραμματισμὸς μετὰ Στοιχειογρίφου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραπεζοβόλου ἐκ Πάρε κάθε θηλυκό,
Κι' ἄλλαξέ του τὸ λαιμό·
Θηλυκὸ πάλι θὰ μείνῃ,
Γιατὶ Μοῦσα θενὰ γίνῃ.

γ') Ἐλλιποσύμφωνον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰχνηλάτου

οα - ε - αει - η-αεου - α - αει - εααια

δ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θουρίου Ὕμνου

+ * * * *	=	Γωνία
* + * * *	=	Λάμψις.
** + * *	=	Αὔρα.
* + * * *	=	Ἐλαφρός.
+ * * * *	=	Ἀκτίς.

Οἱ σταυροὶ χάλυψ.

Λύσεις τοῦ 56ου φύλλου

α'.) Ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται. — β'.) Μπακαλέοι (ΜΠΑ ΚΑΛΕ. Εἶναι...)

γ') OUBLI
AMOUR
ARBRE
ORAGE
ECOLE

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 179ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1918 πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως» Δεκεμβρίου 1918 καὶ Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου 1919 δημοσιευθεισῶν 177 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων

(*Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 302*)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Λύρα τοῦ Ὀμήρου***, 119, 12, 7. ***Ἀτρόμητος Λέων***, 122, 13, 7. — (*Ἰσότιμοι*: Ἀνεμόμυλος, 109, 11, 7. Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, 110, 11, 7. Φρουρὸς τῆς Ἑλλάδος, 100, 10, 7. Στοϊκὸς Φιλόσοφος, 116, 12, 7. Φαέθων, 110, 11, 6. Σαταγᾶς, 115, 12, 7. Μακεδὼν Πρόσκοπος, 109, 11, 6. Θεοδ. Δ. Καφτάνης, 123, 13, 6. Χιόνι τῆς Ἴδης, 117, 12, 5. Ἑλληνόπυργος, 106, 11, 6. Κοσμοπολίτης, 121, 13, 7. Μακεδονικὴ Αὔρα, 115, 12, 6. Λιλίκα, 119, 12, 7. Ἡρωδης ὁ Ἀττικός, 117, 12, 7. Διαβολάκι τῆς Γειτονιᾶς, 118, 12, 5. Μαγεμένη Φλογέρα, 118, 12, 7. Ἀγκάθι, 105, 11, 7. Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας, 105, 11, 7. Τρυφερὰ Παρθένος, 118, 12, 7. Δεσποινὶς Ἀρλεκίνου, 106, 11, 7. Ὑποκόμης τῆς Βραζελώνης, 122, 13, 7. Μιραμάρ, 119, 12, 7. Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος, 108, 11, 4. Καστανὴ Λεσβιοπούλα, 116, 12, 5.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Δαφνοστεφὴς Ἑλλὴν***, 96, 10, 7, ***Τάγκς***, 97, 10, 7. ***Μεγάλη Ἰδέα***, 100, 10, 6. — (*Ἰσότιμοι*: Ἀσπὶς τῆς Δόξης, 99, 10, 5. Λάβαρον τῆς Ἐλευθερίας, 95, 10, 6. Γιώτας, 101, 11, 7. Αἴθρ. Οὐρανός, 103, 11, 7. Ἰόνιον Κῦμα, 91, 10, 7. Μαρμαίρων Ἀστήρ, 103, 11, 6. Κορφιατοπούλα, 95, 10, 7. Ἀκανθυλλίς, 97, 10, 7. Ψαφιδεύς, 98, 10, 6. Θρῦλος, 96, 10, 6. Χαραυγή, 100, 10, 7.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἑλληνὶς Μητέρα, 79, 8, 4. Ἄγγελος τῆς Ἐλευθερίας, 79, 8, 4. Γοργὴ Ψαροπούλα, 85, 9, 6. Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν, 63, 7, 4. Παιδὶ τῆς Ρούμελης, 64, 7, 7. Τελευταῖος Παλαιολόγος, 60 6, 3. Στεναγμὸς τοῦ Δάσους, 64, 7, 3. Θρακικὸν Ἰδεῶδες, 64, 7, 7, Σμυρνιωτάκι, 77, 8, 3. Φαντάζιο, 71, 8, 4. Τρελλὴ Καστανή, 60, 6, 7. Μυροβόλος Χαραυγή, 85, 9, 7. Ἕλλη Σ. Τσολακίδου, 63, 7, 4. *Διεθνὲς Δίκαιον*, 77, 8, 3.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Νίνα Ἄρτη, 30, 3, 2. Κῦμα τοῦ Πόντου, 41, 5, 5. Ἀνδρεῖος Πολεμιστής, 38, 4, 3. Ραφαέλλα, 40, 4, 7. Ψαθόκυρος, 9, 1, 1. Κῆρυξ τῆς Ἐλευθερίας, 21, 3, 2. Φτωχὸ Χαμομηλάκι, 25, 3, 1. Ἐλεύθερη Πόλη, 4, 1, 1. Σφίγξ, 2, 1, 1. Χιονισμένος Ταΰγετος, 18, 2, 5. Κυθαιρών, 4, 1, 1. Ἠπειρωτάκι, 37, 4, 2. Χιονισμένον Δάσος, 46, 5, 3. Δοξασμένο Ἠπειρωτάκι, 52, 4, 2. Ἐκκεντρικός, 33, 4, 3. Θεοδώρα Μιχαήλ, 58, 6, 4. Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος, 4, 1, 1. Ἄσπρος Γάτος, 16, 2, 4. Ἐστρατία Δ. Παντελῆ 16, 2, 1. Μαδυτοπούλα, 29, 3, 2. Ρωβύρος ὁ Καταστατητής, 10, 1, 2. Σύμβολον τῆς Ἐλευθερίας, 8, 1, 1. Ἐλευθερωτής, 41, 5, 2. Ἀτρόμητος Ἀμαζών, 57, 4, 3. Παν. Κ. Τριμέρης, 2, 1, 1. Χρυσοῦς Αἰών, 11, 2, 2. Ἀγιὰ-Σοφιά, 11, 2, 1.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (*11 ἐτῶν καὶ κάτω*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἀγέδα***, 136, 14, 7. — (*Ἰσότιμοι*: Παπαρουνίτσα, 110, 12, 7. Ποντικάκι, 137, 14, 7. Δάμπρος Δ. Γριλιόπουλος, 100, 10, 7. Κάλχας, 95, 10, 7. Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος, 133, 14, 7. Γαλήνη, 121, 13, 6. Ἀνθισμένη Ἀνοιξις, 117, 12, 6. Ἑλληνόπουλο, 100, 10, 7. *Κοσμοκράτωρ, 139, 14, 6.* Ἑλληνοπούλα τοῦ Εὐξείνου, 140, 14, 7. Βύρων, 141, 15, 7. Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, 171, 18, 7. Ἀνίκητος Ἕλλην, 149, 15, 6. Σάγγο Πάντος, 173, 18, 7.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Χειμώνανθος***, 82, 9, 7. ***Ἀτρόμητος Σημαιοφόρος***, 71, 8, 4.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἀνθισμένο Κλαράκι***, 68, 7, 4. ***Χλωμὸ Δειλινό***, 53, 6, 3. ***Μικρὰ Ἡρωΐς***, 52, 6, 6. — (*Ἰσότιμοι*: Ἀνοιξιάτικο Δεῖλι, 59, 6, 3. Ἀμπρος Κατσώνης, 55, 6, 4.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Φουσταναλλᾶς, 44, 5, 2. Ἥρως τῶν Δολιανῶν, 47, 5, 6. Δούκισσα τῶν Σαλώνων, 39, 4, 2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Θεὰ τῆς Εἰρήνης, 32, 4, 2. Ἑλληνικὴ Κυανόλευκος, 21, 3, 1. Βαλκάνια Ὀρη, 13, 2, 4. Μέλισσα, 2, 1, 1. Θεοδ. Ἠρ. Θεοδοράκης, 11, 2, 1. Δάφνης Στεφανος, 12, 2, 1. Ρεζεντᾶ, 33, 4, 3. Ἀτρόμητος Πολεμιστής, 10, 1, 1. Πλοίαρχος Ἐδῶν, 5, 1, 1. Τιτάν, 1, 1, 1. Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, 10, 1, 1. Ἑλληνικὸν Ξίφος, 5, 1, 1. Δοξασμένη Πατρίς, 9, 1, 1. Κύκλωψ, 11, 2, 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, τὴν 13 Αὐγούστου 1919.

Συνεταίρυπον: *Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.*

ΟΙ «ΦΟΙΤΗΤΑΙ»

Ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* μοῦ γράφει:

«Ἡ χαρά μου ὅταν εἶδα ὅτι θὰ τυπωθοῦν οἱ **Φοιτηταὶ** δὲν περιγράφεται! Καὶ γιὰ νὰ προλάδω τοὺς Ἀθηναίους; συνδρομητάς, σπεύδω νὰ ἐγγραφῶ ἐγὼ πρώτη, ἐσωκλείοντας δρ. 5 καὶ ἐπιφυλασσομένη νὰ στείλω καὶ τὸ συμπλήρωμα, ὅταν μάθω τὴν ἀξίαν.

Τέτοια συγκινητικὴ προθυμία δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἀνταμειφθῇ κι' ἡ ἔκδοσις τῶν «Φοιτητῶν» ἀποφασίζεται ἀφοριστικῶς. Θὰ γίνῃ ὅπως τὴς «Κονέσσας Βαλεριανας», σὲ ὀλίγα ἀντίτυπα καὶ σὲ πολὺ καλὸ χαρτί, διὰ τοὺς βιβλιοφίλους. Ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* ὥριστε πλέον τὴν τιμήν: δραχ. 5 τὸ ἀντίτυπον. Ὥστε ὅσοι θέλουν νὰ ἐξασφαλίσουν, ἂς σπεύσουν νὰ ἐγγραφοῦν, γιατὶ θὰ τυπώσω τόσα, ὅσα περίπου θὰ εἶναι οἱ παραγγελίες ποὺ θὰ λάδω ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰρχίσῃ ἡ τύπωσις. Τότε θὰ σᾶς πῶ καὶ πότε ἀκριβῶς θὰ ἐκδοθῇ τὸ βιβλίον, πάντα ὅμως ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου ἢ Νοεμβρίου λογαριάζω νὰ εἶναι ἕτοιμον.

Πολλοί μ' ἐρωτοῦν καθημέρα ἂν ἔλαδα τὰς λύσεις των τοῦ δεῖνα φυλλαδίου, τὴν ἀπάντησίν των εἰς τὸν τάδε Διαγωνισμὸν κτλ. κι' ὅταν βλέπουν ὅτι δὲν τοὺς ἀπανεῦ, παραπονοῦνται καὶ ξαναρωτοῦν. Ἂν ἐσκέπτοντο ὅμως ὀλίγον, θὰ ἐννοοῦσαν καὶ μόνοι των, ὅτι *μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰπαντῶ σὲ τέταιες ἐρωτήσεις.* Γιατὶ πῶς θὰ τὸ ἔκαμνα; Ἀπὸ μνήμης, ἀπέξω; Ὄχι βέδαια! Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος στὸν κόσμο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ θυμᾶται ἀπέξω μέσα σὲ τόσες χιλιάδες χαρτιά, ἂν ὁ Α ἔστειλε τὰς λύσεις τοῦ Β φυλλαδίου! Νὰ φάγνω κάθε φορὰ σὲ κάθε ἐρώτησιν αὐτὲς τὶς χιλιάδες τὰ χαρτιά; Μὰ δὲν θἔκανα κι' ἄλλη δουλειὰ ὅλη τὴν ἡμέρα! Βλέπετε λοιπὸν πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, παρα νὰ περιμένετε τἀποτελέσματα.

Ἡ *Βενετσιάνικη Γονδολιέρα* μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι δυὸ παλαιοὶ ἀγαπημένοι μου φίλοι, ὁ Δημήτριος Σαλαμάνγ- (*Γυμνάσιον Ἰωαννίνων*) κι' ἡ ἀδελφή της Μερόπη Μέξη (*Ἔνελπι Μέλλον*) ἀραδωνιάσθηκαν τὸν παρασμένο Ἰούλιο. Καὶ γιὰ νὰ τοὺς εὐχηθῶ, λέει, καλύτερα, μοῦ στέλλει κι ἕνα κουτάκι πουφέτα. Νὰ μοῦ ζήσουν λοιπὸν τὰ καλά μου παιδιὰ καὶ νὰ δροῦν κάθ' εὐτυχία στὴν κοινούργια τους ζωή.

Ἡ *Μεγάλη Ἰδέα* ποὺ πῆγε γιὰ λίγες μέρες στὰ Χανιὰ κι' ἀνακάλυψε ἐκεῖ τὰ ψευδώνυμα μερικῶν, μ' ἐρωτᾷ ἂν πρέπει νὰ τοὺς δημοσιεύσῃ ἢ ὄχι. Ὅπερω κι' ἐγώ; Ἂν θέλῃ νὰ τὸν ποῦν ἀκριδόμυθο, ἂς τοὺς δημοσιεύσῃ. Ἂν θέλῃ πάλι νὰ τὸν ποῦν ἐχέμυθο, ἂς μὴ τοὺς δημοσιεύσῃ...

Ἐθνικὸν Ἐργοτήριον, εἴδες ὅτι σοῦ ἐξέλεξα τὸ ψευδώνυμον ποὺ ἐπροτιμοῦσες καὶ σύ. Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ κι' ἐλπίζω νἀναδειχθῇς ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους μου φίλους.

Νὰ κι' ἡ *Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου*, ποὺ μοῦ γράφει σήμερα ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε νὰ μοῦ γράφῃ πάντα: ἀπὸ τὸ Βυζάντιό της! Γιατὶ τώρα πῆγε στὴν Πόλη κι' ἀφοῦ κάθησε λίγες μέρες στὸ Πέραν, παραδηρίζει στὴν Πρίγκηπο. Περιμένω λοιπὸν τὰς ἐντυπώσεις της. Πῶς βρῆκε τὴν ἔδρα της καὶ τὴν αὐλή της, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό;

Φοῖβε Ἀπολλον, σοῦ ἔστειλα κι' ἐλπίζω τοῦρα τὰ φυλλάδιά σου νὰ εἶναι ἐν τάξει. Πολλοὶ διαγωνισμοὶ θὰ προκηρυχθοῦν προσεχῶς. Ὅσο γιὰ τὴν Σ. Συνεργασίας, δίκηο εἶναι αὐτὰ ποὺ λές; εἰς τοὺς νέους συνδρομητὰς πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ νὰ στείλουν κάτι. Κι' ἀπ' αὐτοὺς θἀρχίσῃ σὲ λίγο ἡ ἄροις τῆς ἀπαγορεύσεως. Σοῦ τὸ ὑκόσχομαι.

Θεσσαλικὲ Πελαργέ, μὲ χαρὰ ἀπαντῶ στὸ πρῶτο σου γράμμα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα. Ἔτσι νὰ ἐξακολουθήσῃς, γιατί, αὐτὸ νὰ τὸ ἔξοχς, ὅλα μου τὰ παιδιὰ ἀριστεύουν καὶ μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ λέγω ἐπάνω-κάτω σὰν τὸν Χριστό: «Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ συνδρομηταί, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε πρὸς ἀλλήλους καὶ ἄριστα εἰς τὸ ἐνδεικτικόν». — Ἱστορίες τὸν κ. Λουκιανοῦ Χαρμοσύνου δὲν δημοσιεύονται, γιατὶ δὲν ὑπάρχει τώρα ἀρκετὸς τσίγγος γιὰ εἰκόνες. Ὁ *Νικητὴς τῆς Αὔριον* εἶναι καλά.

Ὄχι, *Νικόλαε Τρ. Σαμ.*, ὁ στίχος «ὅσες μᾶς δίνει ἡ ὄψη σου παρηγοριὲς κι' ἐλπίδες», δὲν εἶναι λανθασμένος, δηλαδὴ δὲν τοῦ *περισσεύει*, ὅπως νομίζεις, μιὰ συλλαβή. Γιατὶ τὸ *εἰ* καὶ τὸ *ἡ* τοῦ «μᾶς δίνει ἡ ὄψη σου» προφέρονται *ὡς μία συλλαβή*, δηλαδὴ γίνεται *συνίζησις* κι' ἑπομένως καμμιὰ ἀνάγκη δὲν εἶναι νὰ γραφῇ μὲ ἀπόστροφο «μᾶς δίν' ἡ ὄ,ψη σου». Ἄλλη φορά, ποὺ τὰ αὐτὰ τῶν Ρωμηῶν δὲν ἦταν τόσο γυμνασμένα, οἱ ποιηταὶ ἔδαζαν ἀπόστροφο· σήμερα ὅμως ὄχι· καὶ τόσο μουσικώτερος, τόσο μεστότερος θεωρεῖται ἕνας στίχος, ὅσες περισσότερες συνιζήσεις ἔχει, ἤ, ἂν θέλῃς καλύτερα, *διφθόγγους*. Γιατὶ στὴ νέα μας γλῶσσα αὐταὶ αἱ συνιζήσεις (ιά=παιδιά, ιέ, παρηγοριές, ιύ = *πηδᾶει κτλ.*) εἶναι *αἱ καθυτὸ δίφθογγοι* κι' ὄχι τὰ αι, οι, ει, του *καὶ*, τοῦ *ἄνθρωποι*, τοῦ *εἶναι*, ποὺ σήμερα προφέρονται σὰν ε καὶ ι, καὶ μόνο στὴν ἀρχαία γλῶσσα ἀποτελοῦσαν διφθόγγους.

Ἀεροναυτόπουλο, τί ἤθελες νὰ σοῦ ἀπαντήσω σὰ περὶ Σολλό;ου; δὲν θυμοῦμαι τώρα τὶ ἀκριδῶς μοῦ ἔγραφες. Ναί, ὅταν ξαναλθῇ ἡ σειρὰ τῆς Συλλογῆς σου, θὰ σοῦ δημοσιεύσω δυό, ἀφοῦ τόσον καιρὸ ἦταν χαμένη. — Τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια» δὲν συγκρίνεται μὲ τὸν «Πέτρο Ριονσαῖ». Ἔξοχο δέδαια κι' αὐτό, τερπνότατο καὶ πολὺ διδακτικό. Τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια» ὅμως εἶναι *ἀριστούργημα*, κλασσικὸ ἔργο, μεγάλο. Ἡ συγκίνηση ποὺ μᾶς δίνει εἶναι πολὺ ἀνώτερη, λεπτότερη, εὐγενικώτερη, ἀπὸ ἐκείνη τῶν ἁπλῶν περιπετειῶν. Ἀλλὰ χρειάζεται φυσικὸ γοῦστο καὶ κάποια γύμναση, κάποια πεῖρα, γιὰ νὰ κάνῃ κανεὶς τέτοιου εἴδους ξεχωρίσματα. Ἐσὺ γοῦστο δέδαια ἔχεις, καὶ σὰ Ζακυνθινὸς καὶ σὰν παιδὶ ἀπὸ «Οἰκογένεια». Ἀλλὰ μόνο μὲ τὴν ἡλικία θἀποκτήσῃς τὴ γύμναση καὶ τὴν πεῖρα.

Ὁ "*Αρης* μ' ἐρωτᾷ ἂν «ὁ Ἀναλνίας, γραμματεύς, συντάκτης, ψυχογιός, Μεγαλόσταυρος τῶν Εὐσήμων καὶ βαρῶνος τοῦ Φελήρου, θὰ καταδεχθῇ νὰ γράψῃ τὴν Κυριακή». Ἐλπίζω νὰ καταδεχθῇ, καὶ γρήγορα... Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη. Γιὰ τἄλλα καί. δὲν θὰ ξαναγράψω τίποτα.

Τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* μοῦ γράφει, ὅτι ἕνας φίλος του, ποὺ πῆγε στὴν κόλη του ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τοῦ εἶπε: «Μὴ ρωτᾷς τί γίνηκε στὸ Θέατρο μὲ τοὺς *Φοιεντάς*. Δὲν ἦταν παγκοσμιοῦ κλασμὸς ἐκεῖνος, ἦταν κάτι παρακάνω, ἠφαίστειο ἀπὸ ἐπευφημίες καὶ χειροκροτήματα. Ταῦτιά μου ἀκόμα βουζοῦν». Καὶ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* προσθέτει: «Κι' ἐγὼ ποὺ εἶχα διαδάσει σὲ κάποια ἐφημερίδα κάτι ἀντίθετα, εἶκα στὸν ἑαυτό μου: Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας;» Ὥστε ἔτσι; πιστεύετε καλύτερα τὶς ἐφημερίδες ἀπὸ ἐμένα; "Α, νὰ τὸ ξέρετε, ψέματα δὲν θὰ ἔγραφα οὔτε γιὰ τὸν ἀδελφό μου. Μιὰ φορά, — κι' ὁ! πιὸ παλησί μου φίλοι θὰ τὸ θυμοῦνται, — κάποιο ἔργο τοῦ «Φαίδωνος» δὲν ξέρω γιατί, δὲν ἄρεσε στὸ θέατρο καθόλου. Κι' ἐγὼ ἀνήγγειλα πρώτη τὴν ἀποτυχία κι' ἔγραψα μάλιστα αὐτολεξεί: «Ὁ καϊμένος ὁ κ. Φαίδων δέχεται... συλλυπητήρια». Ἐξ τὸ ἑξῆς λοιπὸν δὲν ἔχει: Ὅ,τι λέω ἐγώ, ἐκεῖνο εἶναι. Μὴν ἀκοῦτε ἄλλο καὶ μὴν περιμένετε μάρτυρες νὰ σᾶς τὸ ἐπικυρώνουν.

Στὴν Σελίδα τοῦ προηγουμένου φύλλου ξεχωρίζει τὼραιότατο καὶ πολὺ πρωτότυπο ποίημα τῆς *Μεσογειακῆς Ἀκτῆς*. Καὶ τὸ «Γλυκογράμμα» καλούτσικο γιὰ *πρῶτο*. Τἄλλα μεταφράσεις.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑδδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Βυζαντινός*, *Ἀτρόμητος Χειμάρρα*, *Τιμημένο Τουφέκι*, *Ἀτρόμητος Λέων*, *Κόκκινο Κερασάκι*, *Τραυματίας τοῦ Σκρᾶ*, *Κάκια* (κοὶ περιμένω καὶ τὴ φωτογραφία·) *Θλιβ.*, *Ἀνάτυησις*, *Μπουμπουλίνα*, *Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ* καὶ *Οὐράνιος Θόλος*. — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους· γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1919. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: *Φαίαξ*, ἀ. (ΣΒ). *Πράσινος Διάβολος*, ἀ. (ΑΜ) *Ἠλιόλουστος*, ἀ. *Τροπαιοῦχος Ἕλλην*, ἀ. (ΠΜ). *Ζούντεζ*, ἀ. (εἶμαι ὁ Π.Α.) *Βυζαντινὴ Πορφύρα*, ἀ. (;) *Μυτιληνιά*, κ. *Δυκαυγός*, κ. (ΣΜ). *Ἀγριόγατος*, ἀ. (ΚΚ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 δωρ. 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50
Διὰ τὰς περισσοτέρας 10 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: τὸ *Κόκκινο Κερασάκι* μὲ *Μυστηρ.* "*Ιππότ*, *Ξεπ. Λόρδ.*, *Φιλόπ.* "*Ελλ.*, *Ρεζεντά*, *Κοσμοκρ.* *Καλικάντζ.*, "*Ελμίναν*, *Δέναν.* — τὸ *Ξενιτεμένο Σαμωστόπουλο* μὲ *Παιδ. Καρδ.*, *Σμυρν.* "*Ακραν.*, *Σαμωστοπούλαν.* — ἡ *Σαμωστοπούλα* μὲ *Πατρ.Λουλ.*, *Τραγ. τ. Λευτ.*, *Ζωηρ.* *Ἀτθίδα.* — ἡ *Κάκια* μὲ *Κυαν. Λάβ.*, *Μαχαβαρ.*, *Σαπφ.* "*Αλόην*, *Νάρδ.* "*Αλόην.* — ὁ *Κόμης Δόρυκτους* μὲ *Πλοίαρχον* "*Ἐδδον.* — ἡ "*Ελδα* μὲ "*Αριελ*, *Κυαν. Λάβ.*, *Μαρ. Ακτ.*, "*Ἐλβαν*, *Κυθέρ.*, "*Ιδ.* "*Ἐλλάδα*, "*Αγιασοστολ.* *Σβέντζον*, *Θλιμμ.* *Ψυχ.*, *Πειραιωτ.*, "*Αρην*, *Τρελ.* *Νεότ.* — ὁ *Θεσσαλικὸς Πελαργὸς* μὲ *Ξεπ. Λόρδ.*, "*Αριελ*, *Κυθέρ.* — ὁ *Δεινὸς Σκοπευτὴς* μὲ *Μαδυτοπούλ.*, *Κουρέλι*, "*Ανακτ.* *Ἐλευθ.* — τὸ *Αἱματοκυλισμένο Δαφνόκλαδο* μὲ *Ρωζάλβαν*, *Λήθην*, *Μυγκέ.* — ἡ *Νέμεσις* μὲ *Βαρβαρομ.* *Ἑλλάδ.*, *Τραγ.τ.* *Λευτ.*, "*Αριελ.* — ἡ *Πανελλὴν*, "*Ἐλπὶς* μὲ ὅλας τὰς Ἀθηναίας καὶ ὅλας τὰς Μυτιληναίας, — ἡ *Ψυχὴ* τοῦ "*Ἀπείρου* μὲ *Φεμινίστριαν* "*Ἄρι τ.* *Λέσβ.*, *Κυαν. Λάβ.*, "*Ωχρὰν Λαίδην Ρομπίν*, *Ρεζεντά.* — τὸ *Κιόσκι τῆς Μυτιλήνης* μὲ *Βωμὸν τ.* "*Ἐλευθ.*, *Ψυχ. τ.* "*Ἀπείρου*, *Ἰεύθραν*, *Μικρ.* *Ξανθούλ.*, — ἡ *Μικρὴ Ξανθούλα* μὲ *Τούθραν*, *Αἰολέα*, *Βωμ. τ.* "*Ἐλευθερ.*, *Μικρ.* *Λέσβ.* — τὸ "*Ασμα Νηρηΐδος* μὲ *Μαγευτ.* *Σελήνόφ.*, *Ζωηρ.* "*Αετ.*, *Γιάν.* "*

φίλους της: *Τροπαιοῦχον Ἑλληνα* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς προσπαθείας·) *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* (δυστυχῶς κι' ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ πρωτότυπο· γιὰ τάλλα ἔχει καλῶς, θὰ προσέξω)· *Φρίξον* (συνδρ. δὲν ἐλήφθη· διὰ τὴν ἀγγελίαν 2 δρ. ἀκόμη)· *Θεόδ. Γ. Κ.* (λάθος τωόντι, ἀλλ' ἀφοῦ δὲν πειράζει, εὐχαριστῶ·) *Γλαυκώπιδα Ἀθηνᾶν* (ἔχεις δίκηο, ἀλλὰ τώρα μὲ τὴν ἔλλειψιν τοῦ χαρτιοῦ, τὸ σχῆμα τῶν βιβλίων τὸ κανονίζει...ὁ χαρτοπώλης, ὁ ὁποῖος σοῦ λέγει: «αὐτό μόνον ἔχω».) *Τζωκόνταν* (στὸν ἀγαπητό σου θεῖο εὐχομαι περαστικά·) *Ἑλληνικὴ Πατρίδα* (καὶ ὅμως τὸ ἔστειλα στὶς 5 Ἰουλίου·) *Σαμωτοπούλαν* (εὐχομαι νὰ δυναμώσῃς γρήγορα κι' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις.) *Σμυρναῖκο Ἀκρογιάλι* (ἀγγλικὰ ὄχι, δὲν ξέρουν πολλοί·) *Ἄλκην* (ἔχεις δίκηο, θὰ προσπαθήσω· δωρεὰν ψηφίζουν μόνον ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἰσχῦον τὴν ἡμέραν τῆς λήψεως τοῦ ψηφοδελτίου· ὅλοι οἱ ἄλλοι πληρώνουν 10 λεπτὰ κατὰ ψῆφον.) *Γιώτα* (ἔφερα εἰς πίστωσίν σου τὴν 1 δρ., γιατὶ καὶ ἄλλοτε ὑπῆρχε τέτοιο Ταμεῖον χωρὶς σπουδαῖα ἀποτελέσματα·) *Λαφκοστεφῆ Ἑλλάδα* (Φωτογραφία ἐλήφθη·) *Ψηλὰ Βουνά* (ἔστειλα 'Οδηγόν·) *Μανὸν* (καλῶς ἦλθες! χάρηκα πολὺ ποὺ θὰ σ' ἔχω τώρα κοντά μου·) *Πατρινὸ Λουλούδι* (τὸ λάθος διωρθώθη, φύλλα ἐστάλησαν·) *Πατρίδα τῶν Ἡρώων* (μπορεῖτε ἀφοῦ τὸ γράφω εἰς τὴν Προκήρ. τοῦ Δημοψηφ. §16.) *Γλυκεῖα Ἐλπίδα* (ἔχει καλῶς·) *Σεπ. Λόρδ.* (ἔλαβα ἀπὸ *Δορυφόρον* κι' εὐχαριστῶ· ἡ ὑγεία πῶς πάει! θὰ σὲ ἰδοῦμε γρήγορα;) *Βερβένιαν* (πόσο μ' ἐλύπησε ὁ θάνατος τοῦ ἀγαπημένου σοῦ πατέρα! τί φοβερὸ δυστύχημα! ὁ Θεός, παιδί μου, νὰ σὲ παρηγορήσῃ·) *Ψωφιδέα* (ἐσημείωσα·) *Ἥλιον τῆς Δόξης* ἡ «Συμμορία τοῦ Ἀρλεκίνου» θὰ τελειώσῃ εἰς αὐτὸν τὸν τόμον· τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια», θὰ περάσῃ κι' εἰς τόν ἄλλον, ἀλλὰ ὡς δεύτερον πλέον μυθιστόρημα, γιατὶ τὸ πρῶτον θὰ εἶναι κάποιο τοῦ Βέρν·) *Τορπιλλοβόλον 11* (ἔστειλα· κι' ἐγὼ εὐχαριστήθηκα πολὺ ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ σοῦ εἶπε ὁ Ἄγγλος·) *Ἀϊντὰ* (εὐχαριστῶ πολὺ· φίλησέ μου τὸν ἀγαπητό σου, τὸν καινούργιο μου φίλο·) *Ἀγαποστολίτισσαν* (θὰ τὸ ἰδῶ στὴν «Ἑλλ. Ἐπιθ.» καὶ θὰ σοῦ πῶ πότε θὰ βγῇ ἀπάνω-κάτω;) *Ροδόχρουν Βιολέτταν* (οὔτ' ἐγὼ δὲν ξέρω γιατὶ δὲν σοῦ ἔστειλαν οἱ ἄλλοι τρεῖς·) *Σείριον* (ὡραῖο τὸ γραμματάκι σου· ὄχι, δὲν εἶναι ἀκόμη καιρός·) *Πατριωτικὴν Ἕνωσιν* (ἐλήφθη· εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις.) *Ζακυνθινὸ Ναυτόπουλο* (ἔχει καλῶς· γράφε μου περισσότερα·) *Ἀρχηγὸν τῆς Φυλῆς* (τὸ βραβεῖον τῶν Ἰσοτίμων δὲν τὸ κατάλαβες· ξαναδιάβασέ το·) *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας* (ἔχει καλῶς· διὰ τὸ ἄλλο, ὄχι·) *Γοργὴν Ψαροστούλαν* (ἔστειλα· ὁ γαλλικὸς Γρῖφος πολὺ γνωστός·) *Βερβαρομάχον Ἑλλάδα* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ὀνειρεμ. Λευτεριὰν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Διαβολοκόριτσο κτλ. κτλ. Μακεδ. Πρόσκοπον, Λουλούδι τοῦ Παραδ., Διαβολάκι τῆς Χαλκ., Δύτην τοῦ Γορδίου, Κόμητα Δόρυκουρ, Θεσσαλ. Πελαργὸν* (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν 19ην Αὐγούστου θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 181ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἰουνίου—Αὐγούστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Νοεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.

521. Συλλαβόγριφος

Φθόγγος, σύνδεσμος, πλανήτης
Κι' ἕνα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου,
Φθάνουν ὥστε κάθε λύτης
Νὰ 1ῆς πῇ τὴν προσευχή του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσαφατίνου

522. Λογοπαικτικὸς Στοιχειοτονόγριφος

Ἂν πάρῃς βασιλόπαιδας
Τὸ ὄνομα Γροῦς,
Μετὰ προσθέσῃς σύμφωνον
Καὶ τὸ ὀξυτονίσῃς,
Ἕν πρᾶγμα ἱερώτερον
Πατρὸς τε καὶ μητρὸς
Ἀμέσως ὑπανιγμῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδεώδους Ἑλλάδος

523. Στοιχειόγριφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Σχῆμα γεωμετρικὸ
Τἀποκεφαλίζω
Τἀναγραμματίζω
Κι' ἕνα ζῶο στὸ λεπτὸ
Ἄγριο σχηματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου

524. Αἴνιγμα

Ἂν καὶ λέξις εἶμαι μία,
Δύο πράγματα δηλῶ:
Τῶνα Κράτος στὴν Ἀσία,
Τἄλλο φάρμακο πικρό.

Ἐστάλη ὑπὸ τὴ Λευτερ. στ. Σκλάβους

525. Ρόμβος

Τὸ πρῶτο μου καὶ τὸ ὕστερνό
Ὁ λόγος σοῦ παρέχει·
Τὸ ἄλλο μου ἡ Γραμματική
Γιὰ σύνδεσμο τὸ ἔχει.
Τὸ τρίτο μου ἦταν βασιλεὺς
Ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς,
Κι' ἕνα λουλοῦδι εὔοσμο
Στὸ τέλος μου θὰ ἰδῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ Κυκῆς Γ. Πισσία

526. Δίζυγον

* * * * * * * Ὀριζοντίως ἄνω, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θράκης· κάτω, ἀντωνυμία δεικτική. Καθέτως δὲ κατὰ σειρὰν ἐξ ἀριστερῶν: ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, ἔντομον, ποτὸν καὶ μέρος τοῦ σώματος.

Ἐστάλη ὑπὸ Διονυσίας Α. Ματιάτου

527. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Παιδιά, νὰ φᾶμε λιγάκι ἀπ'-αὐτό, γιατὶ ἡ μαμμὰ εἶπε πὼς θὰ στομαχιάσουμε.

— Ἀπὸ ποιό, καλέ;

— Ἀπ' αὐτὸ ποῦ σᾶς εἶπα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀναγεννηθ. Ἑλλάδος

528—532. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ μιᾶς συλλαβῆς ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

πῖλος, θυρίς, Βίκτωρ, Ἀργώ, ἀρχή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου

533. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ὀπτικὸν ὄργανον:

1. Ἐπιστήμη. 2, Ἀρχαῖον πλοῖον· 3, Ποτὸν τῶν θεῶν. 4, Βασιλεὺς τῆς Περσίας. 5, Ἀρχαῖος θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ Κων. Βαλουζόγλου

534. Ἐλλιποσύμφωνον

η - ιι - ου - ε ω ι - ε

Ἐστάλη ὑπὸ Θ. Χ. Περιχάρου

535. Γρῖφος

```
Η   Η Η   Η           Τ
Η   Η Η   Η         Τ   Τ
ΗΗΗΗ ΗΗΗΗ Τ ἅλατα  βελτ'
Η   Η Η   Η         Τ   Τ
Η   Η Η   Η           Τ
```

Ἐστάλη ὑπὸ Κούλας Ἀλ. Ἀλεξάνδρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ 24 φύλ.

317. Ροδανὸς (Ρῶ, Δανός.)—318. Ἀραβία (ἄρα, βία.) — 319. Πάρος-Φάρος. — 320. Καρυὸς-πάπρος.

321. I Θ Σ 322. ΠΡΩΙ - Α
Ω Ρ Ο Ι - Α - ΒΑ
ΑΑΑ Α-ΒΑ-ΚΟΥΜ
ΚΡΑΝΙΟΝ
ΑΙΝ 323. ΙΑΛΜΕΝΟΣ
Ρ Ο Η (Αἶμος, Λάϊος, μύσος, Ἑλλάς, Νῖνος, Ὄσσα, Σιάμ.)—324
Κ Ν Σ

ΠΑΤΡΑΙ-ΜΕΓΑΡΑ (ΠοΜήτιος, Ἀλεξάνδρεια, ΤεΓέα. ΡέΑ, Ἀκρίτας, Ἰμαλαΐα)—325. Ἡ φιλαργυρία δὲν εἶναι οἰκονομία.—326. Πᾶν μέτρον ὅριστον (σ' αν μὲ τρο - ναρ εἰς τον.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὸ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

—(ΙΘ'—484)—

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Ἀρχίζει τὶς ἐργασίες της τὸν ἐρχόμενο μῆνα: Γλωσσικὲς συζητήσεις· Φιλολογικοὶ διαγωνισμοί· Πλούσια βιβλιοθήκη· Διαλέξεις. Γυρεύουμε παραρτήματα στὶς ἐπαρχίες. Σὲ λίγες μέρες κυκλοφορεῖ προκήρυξη. Ὅποιος θέλει νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ ὡς τὶς 8 Σεπτεμβρίου. ('Ἀντώνη Δεληγιάννη, Λουτράκι.)

ΠΕΤΡΟΣ ΓΛΕΖΟΣ
ΑΝΤΩΝΗΣ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ

—(ΙΘ'—485)—

Ν*αύτη τοῦ Αἰγαίου*, κοίταξε στοὺς ἀσπασμοὺς τῆς Διαπλάσ. τοῦ 36ου φύλλου, νὰ ἰδῇς πὼς δὲν γελάστηκα.

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

—(ΙΘ'—486)—

Ἡλιοπερίχυτε, Μαχαβαράτα, Ἀνυπόταχτη, Ἀριελ, δέχεσθε ἀνταλλαγὴ Μ.Μ.; Στείλατε. - *Ἠλιόλουσσος*

—(ΙΘ'—487)—

Φλῶρε Ροδάνθη, ἔχεις λόγον ὑποστηρίξεώς μου ἐν τῷ Δημοψηφίσματι. *Αὐταπάρνησις*

—(ΙΘ'—488)—

Μεγάλη Ἑλλάς, ἐπιθυμῶ μεθ' ὑμῶν ἀλληλογραφίαν. Δέχεσθε; Ἀπαντήσατε μέσῳ Διαπλάσεως.

Ἰνδαλμα τῆς Ἠπείρου

—(ΙΘ'—489)—

Τροφ. Παρθένος, Μελαγχ. Σεληνολάτρις, Τριλ. Βοσκοπιπόλα, Μαγεμ. Φλογέρα, Κερκυρ. Διαβολάκι, ἀνταλλ. Μ. Μ.; *Βυζαντινὴ Πορφύρα*

—(ΙΘ'—490)—

Τρυφερὰ Παρθένος, χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχισμένα.

Βυζαντινὴ Πορφύρα

—(ΙΘ'—491 Καθυστερήσασα)—

Δικηγόρε τῆς Νεολαίας,... veto!! *Καστανὴ Λεβιοπούλα, Πανελλήνιος Ἐλπίς*

—(ΙΘ'—492 Καθυστερήσασα)—

Λεσβιακὴ Ὁμοσπονδία! Οὐί τοῦς ἠτεημένους!!! *Καστανὴ Λεσβιοπούλα, Χιόνι τῆς Ἴδης, Ναυτοπούλα, Κιθαρωδὸς τῆς Λευτερίας, Μαθυτοπούλα, Δικηγόρος τῆς Νεολαίας, Ψυχὴ τοῦ Ἀπείρου.*

—(ΙΘ'—493 Καθυστερήσασα)—

Τεύθρα, ἐναγωνίως ἀναμένομεν τὴν συλλογὴν τῶν ποιημάτων σας. Τί κάνει τὸ Φιλιππάκι σας;—*Μαθυτοπούλα, Πανελλήνιος Ἐλπίς*

—(ΙΘ'—494 Καθυστερήσασα)—

Ἀιογποταμίτα, πῶς τὰ περάσατε στὰ ταξειδάκι σας;

Πανελλήνιος Ἐλπίς

—(ΙΘ'—495 Καθυστερήσασα)—

Καστανὴ Λεβιοπούλα, εἴσθε πολὺ μετριόφρων καὶ μοῦ κρύβετε.

Ἀνακτηθεῖσα Ἐλευθερία

—(ΙΘ'—496 Καθυστερήσασα)—

Βωμὲ τῆς Ἐλευθερίας, σὲ ἀνεκάλυψα.

Κιόσκι τῆς Μυτιλήνης

—(ΙΘ'—497 Καθυστερήσασα)—

Ἑλληνικὸν Τρόπαιον, βλέπομε ὅτι σᾶς ἀρέσει πολὺ τὸ Κιοσκάκι μας, ὡς τόπος ἀναψυχῆς.

Ὄμιλος Δεσποινίδων

—(ΙΘ'—498 Καθυστερήσασα)—

Λεσβιοπαῖδα, ἡ *Ψυχὴ τοῦ Ἀπείρου* γιατὶ ἄργησε ἀπάτασι;

—(ΙΘ'—499 Καθυστερήσασα)—

Ἀνταλλάσσω χαρτ-ποστάλ· προτιμῶ τοπίαι. Δ]εις: Πιλαγία Καραβία, p. r. Μυτιλήνη.—*Κιόσκι Μυτιλήνης*

—(ΙΘ'—500)—

Ὅλοι ἕνα ψῆφο στό:

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

—[ΙΘ'—501]—

Βερβένια, ἂν καὶ λίγο ἀργά, δέξου ἐγκάρδιά συλλυπητήρια.

Φλῶρος Ροδάνθη

—(ΙΘ'—502)—

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΟΥ

Ἔχομαι σκίτσα-γελοιογραφίες-κτλ. γιὰ τὸ διαγωνισμό μου. Θὰ βρεθῶ θοῦνε τρεῖς. Προθεσμία τρίμηνος. Γιάνη Ἀρδάμη, Μεσοῦλη 14 Πειραιᾶ

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ, ΟΜΗΡΟΣ κ. ἄ.

—(ΙΘ'—503)—

Γοργὴ Ψαροπούλα, μὲ τί λόγια νὰ σοῦ ζητήσω συγνώμην;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος, καὶ 24ος.—Ἕκαστος τόμος *δραχ. 3*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 3,20* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ. 3,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 25 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄρραπτος *δρ. 10* καὶ δεμένος *δρ. 11*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ *50* ὁ ἄρραπτος καὶ δρ. *1,50* ὁ δεμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *1,50* εἴτε ἄρραπτος εἴτε δεμένος.

Εὐχάριστο καλοκαίρι περνοῦν οἱ ἐφοδιαζόμενοι μὲ τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης».

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ - ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ — Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.—Τηλ. 11-99 Ἀριθ. ἐντ. 2478